XIII. évfolyam 36. szám. 1957. október 24. Ára: 1 forint

Toncz Tibor rajza

Jámbor óhaj

Várnai György rajza

— Most már csak egy mesterséges Föld kéne, amin békesség van ...

Az emberiség jövője

Megígértem, hogy írok egy hosszabb tanulmányt az emberiség jövőjéről, a „Sepénz-seposztó” című tudományos közlönynek. Már egy félórája ülök a gép előtt és még csak annyit írtam le, hogy „Az emberiség jövője. Írta: Dohány Jenő.” Ezenkívül eddig semmi nem jutott az eszembe. Pedig az emberiségnek van jövője és én zseni vagyok. És mégsem.

Megpróbálom beleheccelni magam a hangulatba... Emberiség jövője... Atommeghajtás, ion, proton, mosógép. Szűzföldek, nukleáris bomba, rock and roll. Nem megy. Úgy látszik rossz a közérzetem.

De vajon miért? Nézzük csak!

Reggel úgy ébredtem, mint egy kismadár. Trillázva mentem be a fürdőszobába. Aztán jött egy téves kapcsolás, valami hülye nálam kereste Boronyákot, a Papírfeldolgozó Ktsz. tasakrészlegéből. A trillázást abbahagytam. Később felhívott Mohácsiné és közölte, hogy nem jönnek ma vacsorára, mert a férjének ínrándulása van. Aztán mi volt? Az utcán megállított Tunkáné, hogy a kutyám tegnap az ő ajtaja előtt végezte el a dolgát és ezért ő le fogja ütni a kutyám lábát egy kővel. Azt mondtam, hogy azt adja neki az Isten. Aztán találkoztam Kalocsai Tibivel, aki közölte, hogy végigröhögte a múltheti humoros cikkemet... Aztán találkoztam Mészáros Pityuval, aki azt mondta a cikkemre, hogy gyengus... Az autóbuszban egy feketeruhás hölgy vízilónak nevezett. Az újságban azt olvastam, hogy Tökfeő Ambrust ismét Kínába küldik a kínai népszokások tanulmányozása végett... A kiadóhivatalban Micike nem viszonozta a köszönésemet... Az áruházban egy eladó azt mondta: örüljek, hogy élek... A Filharmóniától kaptam 46 forint 20 fillért... Nem kaptam Evipont és Actifrált... Berényi mesélte, hogy Tökfeő filmet ír Cinka Pannáról, két verzióban... A Luther utca sarkán egy sofőr azt mondta, rchadjon le a fejem... Hallottam, hogy Somfai mégsem bukott le... Nem kaptam citromot... Faragó elterjesztette rólam, hogy fasiszta jelszavakat kiabálva bundát loptam a Divatcsarnokból... Tökfeő Ambrust kinevezték Parmezánba ügyvivőnek... Nem kaptam rövid karajt... A mozipénztárnál valaki azt mondta nekem, hogy ótvaros manusz vagyok... Nem kaptam májast...

Vonjunk tehát mérleget:

Mérleg

Tartozik	**Követel**
Téves kapcsolás	*Mohácsinak ínrándulása van*
Leverik a kutyám lábát	*Kalocsainak tetszett*
Cikkem gyengus	*46 forint 20 fillér*
Tökfeő Ambrus Kínába megy, filmet ír, kinevezték ügyvivőnek	
Nem kaptam: Evipont, Actifrált, citromot, rövid karajt, májast	
Víziló vagyok, ótvaros fasiszta vagyok, rohadjon le a fejem és örüljek, hogy élek	
Egyenleg	Az emberiség jövője bizonytalan

* * *

A cikket holnap írom meg.

Gádor Béla

Feledékeny ember

— Gondoskodtam róla, hogy holnap ne felejtsem el kitisztítani a kéményt ...

Egy apa a nemzetközi fényképkiállításon

Szür-Szabó József rajza

A Schmaltz család krónikája

Itt ülök a huszonkettedik században és egy történelmi munkát olvasok.

Sok érdekes dolgot tudtam meg belőle a huszonegyedik századról. Többek között arról értesültem, hogy a század derekán egy új vagyonos osztály volt kialakulóban: a fuvarosok és a szénkihordók osztálya. Legendás vagyonok halmozódtak fel egy-egy család kezében. A történetíró megemlékezik a Schmalz és a Hornyák famíliáról, a fejlődés folyamán ezek lettek a leghatalmasabbak. Mindkét famíliában szép számmal volt fuvaros és szénkihordó is. Egy névtelen, de bátor humorista röpiratban rántotta le róluk a leplet, de senki sem vette őt komolyan.

Így kezdődött. A későbbiek folyamán a fuvarosok és a szénkihordók véd és dac-szövetséget kötöttek egymással és a leszállított tüzelő után dézsmát szedtek és fenntartották maguknak az első éjszaka jogát is. Néhány év múlva zajlott le az a híres italbolti csata, amelyben a Schmalz és a Hornyák család megütközött egymással. A csata három nap és három éjjel tartott és a Schmalz család győzelmével ért véget. E naptól kezdve ők voltak a legerősebbek és a leghatalmasabbak. Ezekben az időkben még saját maguk hajtották a lovaikat és sajátkezűleg cepelték a zsákokat. Egy céljuk volt csupán: minél nagyobb tőkét összeharácsolni. Ezt nevezik az eredeti tőkefelhalmozás korszakának.

A dinasztia-alapító Schmalz Oszkár fiai azonban már nem végeztek fizikai munkát. A fogyasztónak most már saját magának kellett hazaszállítania a tüzelőt és meghatározott robot-napokon tüzelővel ellátnia a fuvarosok és a szénkihordók kastélyait. Ez idő tájt alapították meg a Mágnás Kaszinót, amelynek csak az lehetett a tagja, aki kutyabőrre írt fuvarlevéllel tudta igazolni előkelő származását.

A történetíró feljegyzi, hogy egy kései utód, Schmalz Imre volt az első, aki nemcsak pénzszerzéssel, hanem művészetpártolással is foglalkozott. Hatszáz-szobás, hatvan-tornyos reneszánsz stílusú gótikus kastélyt építtetett magának Rákosszentmihályon és udvarába gyűjtötte kora legnevesebb költőit, szobrászait, muzsikusait. Kedvenc költője, Sellő Arnold, a következő verset írta hozzá. (Ez a vers azóta bekerült az iskoláskönyvekbe.)

Nagyapád még zsákot hordott,
Icipici selyemzsákot,
Selyemzsákot, bársony-vállán,
S nem érzett ő fáradtságot.
Márványlépcsőn vitte aztat
S nem tántorgott, de nem ám!
Ha levitte, így dalolt ő:
Merszi madám, agyő madám!

Családi krónika-íróik számtalan legendát jegyeztek fel, a külön e célra berendelt nép ajkáról. Legszebb közöttük Schmalz Oszkár megható története. Oszkár szénkihordó volt és egy ízben a szegények részére elrejtett egy zsák tatai brikettet a kocsi ülése alatt. Nos, ezt a Schmalz-őst megrágalmazta egy gonosz háziasszony, hogy egy zsák szenet dugott el a kocsi ülése alá. Oszkár nem szólt egy szót sem, csak szelíden és megbocsátóan mosolygott, majd kérés nélkül kibontotta a zsák száját. S ím, csodák csodája, a zsákból törpepapagájok repültek ki, csőrükben egy-egy tearózsával. S bár akkor csikorgó, hideg tél volt, kisütött a napocska az égen, mennyei jazz-muzsika szólt és az aszfaltból virágok dugták ki fejecskéjüket. A háziasszony azonnal bocsánatot kért és engesztelésül nagy borravalót akart adni, de Schmalz Oszkár nem fogadta el, sőt ő adományozott a háziasszonynak egy hímzett háziáldást és két pár debrecenit.

A család évről évre gazdagabb lett, s mivel nem akarták megosztani a vagyont, csak egymás között házasodtak. Egyszer aztán az a terv merült fel, hogy valamelyik Schmalz őrgrófot, mert akkor már őrgrófok voltak, meg kellene választatni a városligeti műjégen királynak...

Idáig jutottam el az olvasásban, aztán gyorsan becsuktam a könyvet és hazarohantam a huszadik századba megírni ezt a humoreszket. Hátha még nem késő...*

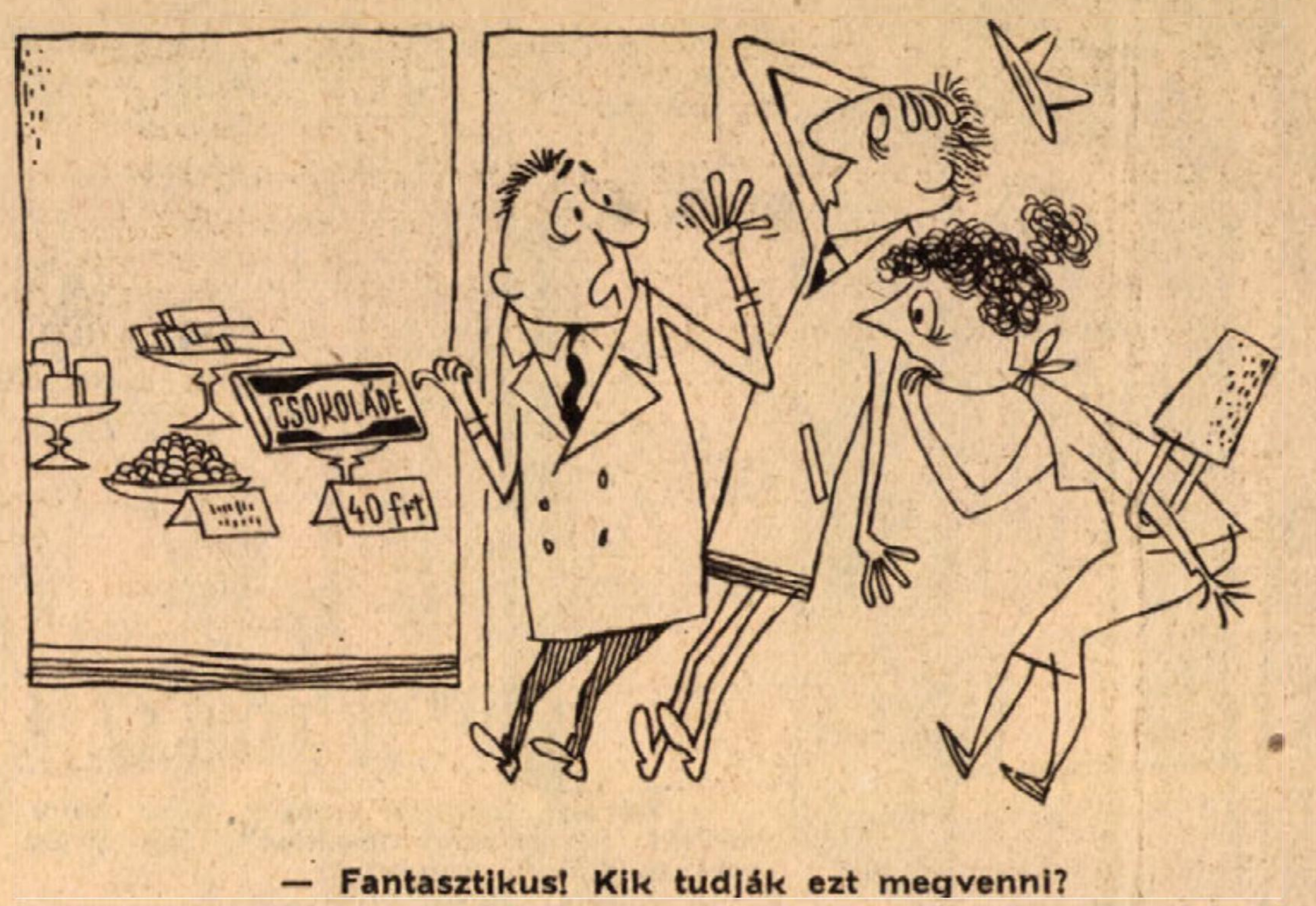
Mikes György

* A szerkesztőség megjegyzése: késő.

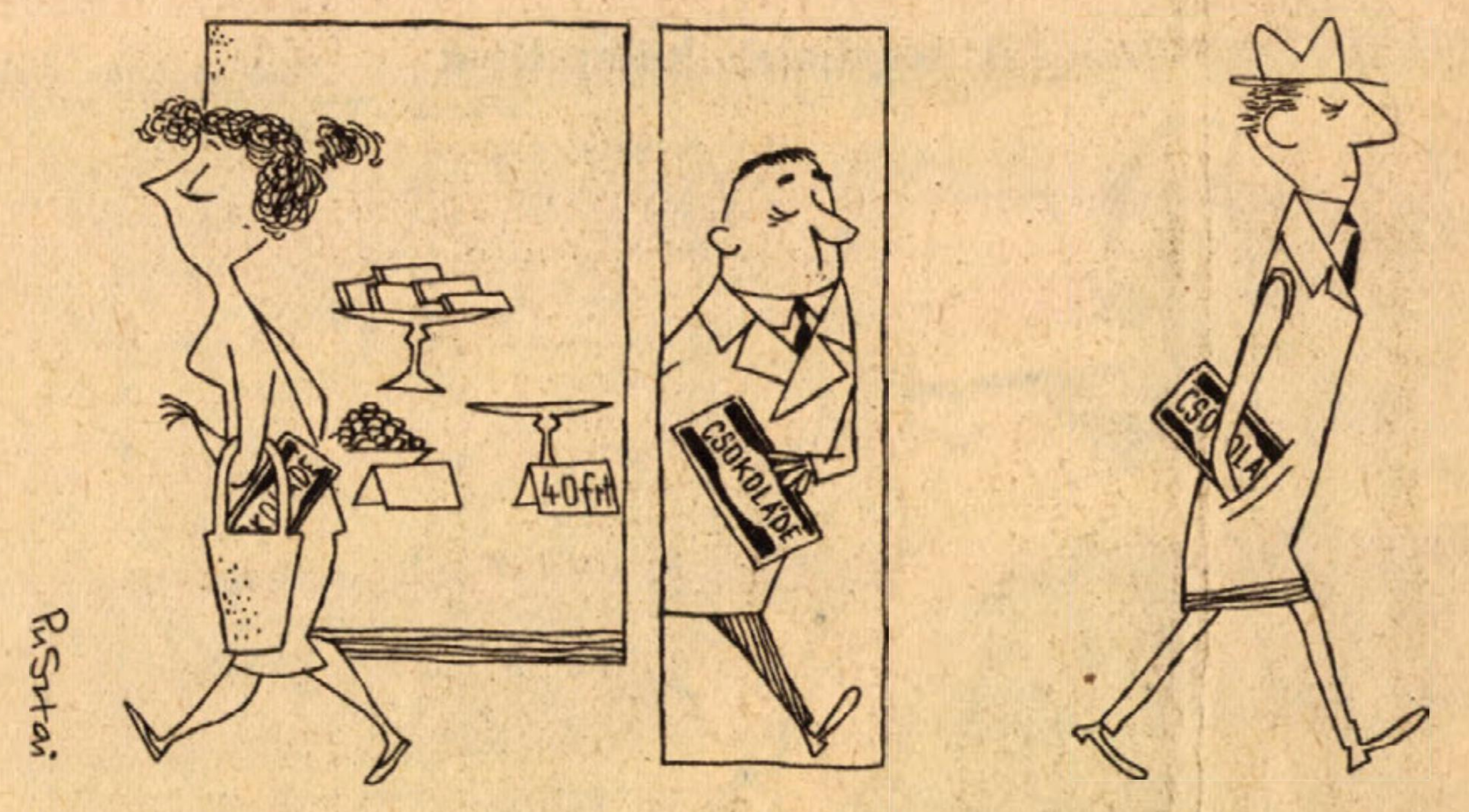

ÉDES ESET

Pusztai Pál rajza

— Fantasztikus! Kik tudják ezt megvenni?

Ugyanők.

„Csemege“-boy szolgálat

Gerő Sándor rajza

— Kérem, küldjön nekem húsz deka sonkát, negyedkiló ementálit, két üveg sört és félkiló kenyeret!
— Igenis. Hova küldhetem?
— Csak ide, az üzlet elé . . .

A legújabb kalapdivat

Vasvári Anna rajza

— Szólj Pistike, ha le kell lépni a járdáról . . .

Egy péküzletben

Vasvári Anna rajza

— Éjszakai sütés kérem! . . .

Tanulmányút

A disszidens, akit ezután röviden és anyakönyvi adatainak megfelelően Bélának fogunk nevezni, belebámult a bécsi Kaertner-strasse fényébe és így szólt önmagához:

— Elég volt az ünneplésből! Most már meg is kell élni valamiből!

És elővette a piros noteszt. Ez volt a vagyona, büszkesége, reménye. Tartalmazta a nyugati rokonok, barátok és ismerősök címjegyzékét. Először Leopold bácsinak írt New Yorkba. Szerény volt, csupán lakást, állást, némi készpénzt és egy használt kocsit kért.

Leopold bácsi válasza csakhamar megérkezett:

> *„Itt fiam dolgozni kell! Van egy farmom, ott dolgozhatsz. Ha értesz a lóápoláshoz, fejéshez és az állatok etetéséhez, akkor jöhetsz. Útiköltséget ne kérj, mert a tapasztalat szerint csak azok a disszidensek érkeznek meg munkahelyükre, akik nem kaptak útiköltséget.“*

Bélának nem volt választása: jelentkezett az amerikai kvótára. Azt mondták, idővel sorra kerülhet, ha minden jól megy néhány évtized múlva.

Szerencsére a folyosón találkozott egy tisztviselőtársával, akit évekig nem látott. Az illető ugyanis sikkasztott és lecsukták. Október végén kiszabadult mint felkelő és sebtében Bécsbe sietett. Mindent Pesten hagyott, még a priuszát is. De jó fiú volt és rögtön praktikus tanácsot adott:

— Eredj a Jointhoz, kapsz lakást és napi húsz schilling támogatást.

— De hiszen nem vagyok izraelita!

— Nem kell igazolni.

Megkapta a segélyt, most már volt pénze portóra. Írt Budapestre néhány dicsekvő anzikszkártyát és egy állást kérő levelet Dél-Afrikába John bácsihoz, aki mint Jancsi negyven évvel ezelőtt vándorolt ki. John bácsi válasza is hamar megérkezett:

> *„Csak alantas munkára tudlak alkalmazni, mint külföldit. De ebben is nagy a konkurrencia, mert nálunk rengeteg a néger, alig győzünk ellenük törvényt hozni. Ha nincs jobb dolgod, gyere, remélem nem halsz éhen.“*

Bélának pont ez volt az ambíciója és ezért meg is jelent a dél-afrikai konzulátuson és beutazási engedélyt kért. A tisztviselő megnézte az iratokat, majd így szólt:

— Izraelitának csak kivételes esetben adunk.

— De hiszen én nem vagyok az, csak a Jointnak mondtam!

— Ja úgy! Szélhámosoknak kivételes esetben sem adunk.

Erre Béla öngyilkos akart lenni, de nem volt bátorsága. Írt tehát egy levelet — Budapestre.

A válasz nem késett:

— Gyere haza te marha, — írta a legjobb barátja.

És Béla haza érkezett. Most itthon mesél tele szájjal:

— Hívtak New Yorkba, Johannesburgba, fényes állásokba . . .

— És miért nem mentél?

Béla nagyot sóhajtott:

— Hiába, a honvágy . . .

Szirtes György

Minden hiába!

Várnai György rajza

— Sajnos, nem tudom elvinni, túl nagy a protekciója! ...

Óda az öreg Holdhoz

Te vén Hold ott a magas égen,
ki sápadt-sárgán, holtfehéren,
kék fátyolt hintve imbolyogsz,
te ősi ködök bús szülötte,
a Földre bámulsz, míg fölötte
naponta némán elforogsz,
kit félve néztek emberöltők,
megénekeltek ifjú költők
s mindenki, aki párt keres,
úgy térhetsz holnap nyugovóra,
mint az a lejárt, régi óra,
mely többé már nem érdekes!
Az ember, kinek lombikjában
csodát teremt a villanyáram,
felmérte idült, agg korod,
s belátva amit elmulasztott,
mivelhogy nincsen semmi hasznod,
egy friss, új holdat alkotott!
És jelzi, hogy még jönnek mások,
utódai, az óriások,
s mi híven hódolunk neki:
te tűrtél rosszat, gonoszságot,
ez átformálja a világot
s tán szebbé, jobbá is teszi!

Lovászy Márton

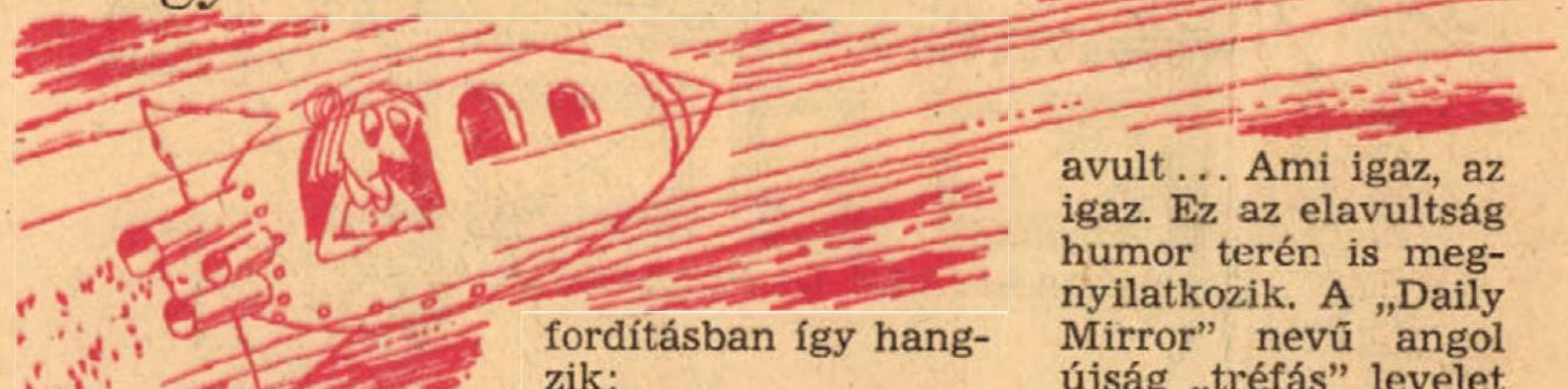
A kulisszák mögött

Az egyik budapesti színházban a második felvonás díszleteit állították fel a szünetben. Esti tájat ábrázolt a táj, a reflektorok már tökéletesen működtek, egyszer csak a háttérből felhangzott a díszletmester stentori hangja:

— Hé, mi van már azzal a mesterséges holddal?

Ki legyen az űrrakéta első utasa?

Angliában a mesterséges hold népszerűsége már a slágerszerzőket is levette a lábáról. Az új sláger, amely különösen a fiatalok körében rendkívül népszerű, nagyon hevenyészett fordításban így hangzik:

Jó éjszakát bolygó,
Téged nézni oly jó,
Mesterséges égi test,
Nincs már többé
régi est!

Sok angol újság viszont afölött kesereg, hogy Anglia nagyon lemaradt a versenyben, visszaesett, elavult... Ami igaz, az igaz. Ez az elavultság humor terén is megnyilatkozik. A „Daily Mirror" nevű angol újság „tréfás" levelet közöl, amelynek írója, Bert, West Bromwichból azt írja, hogy ha utas kell az első űrrakétába, ő — az anyósát ajánlja...

Ebben a tréfában határozottan nehéz felfedezni a nukleáris elemeket.

Járvány idején

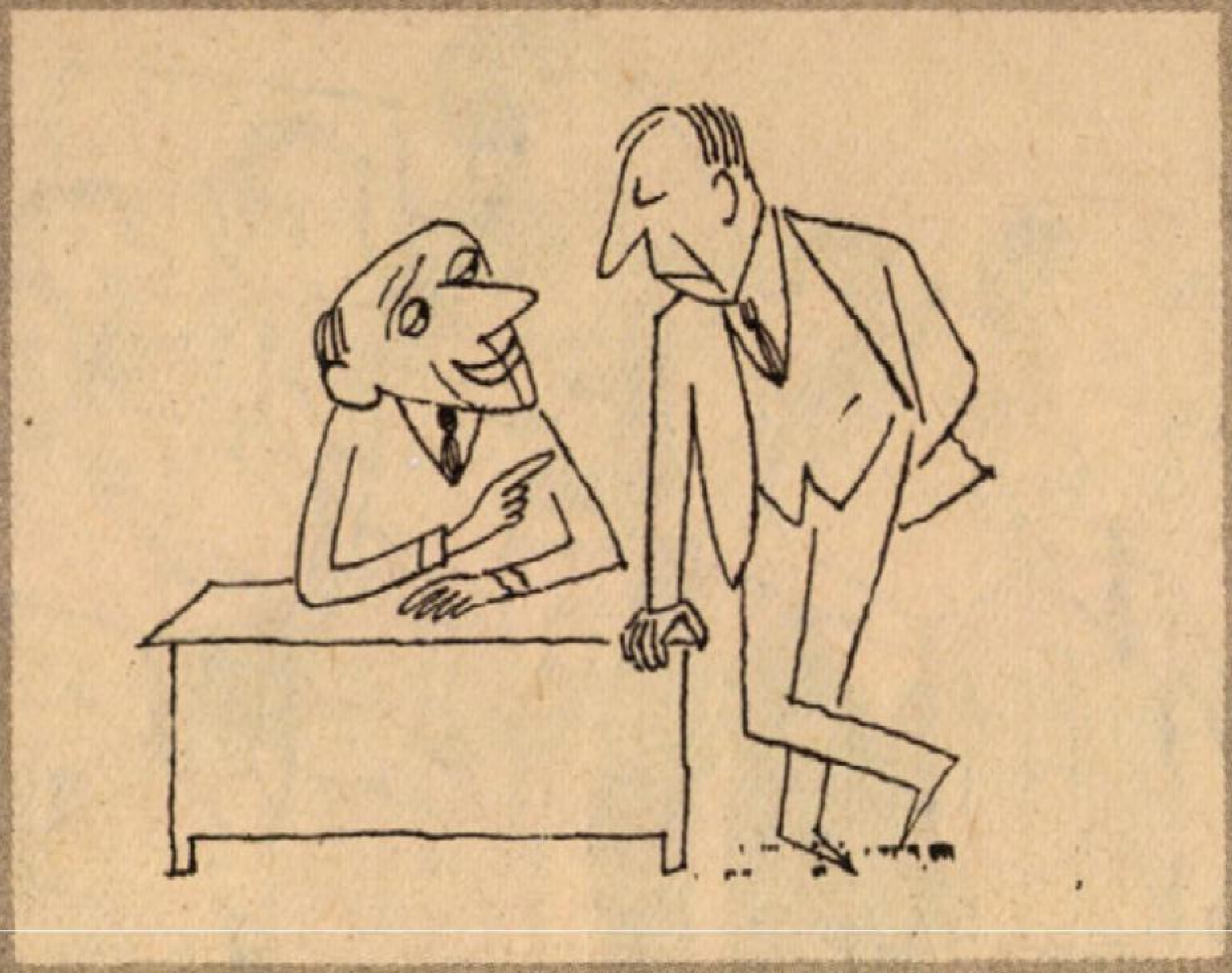
Gerő Sándor rajza

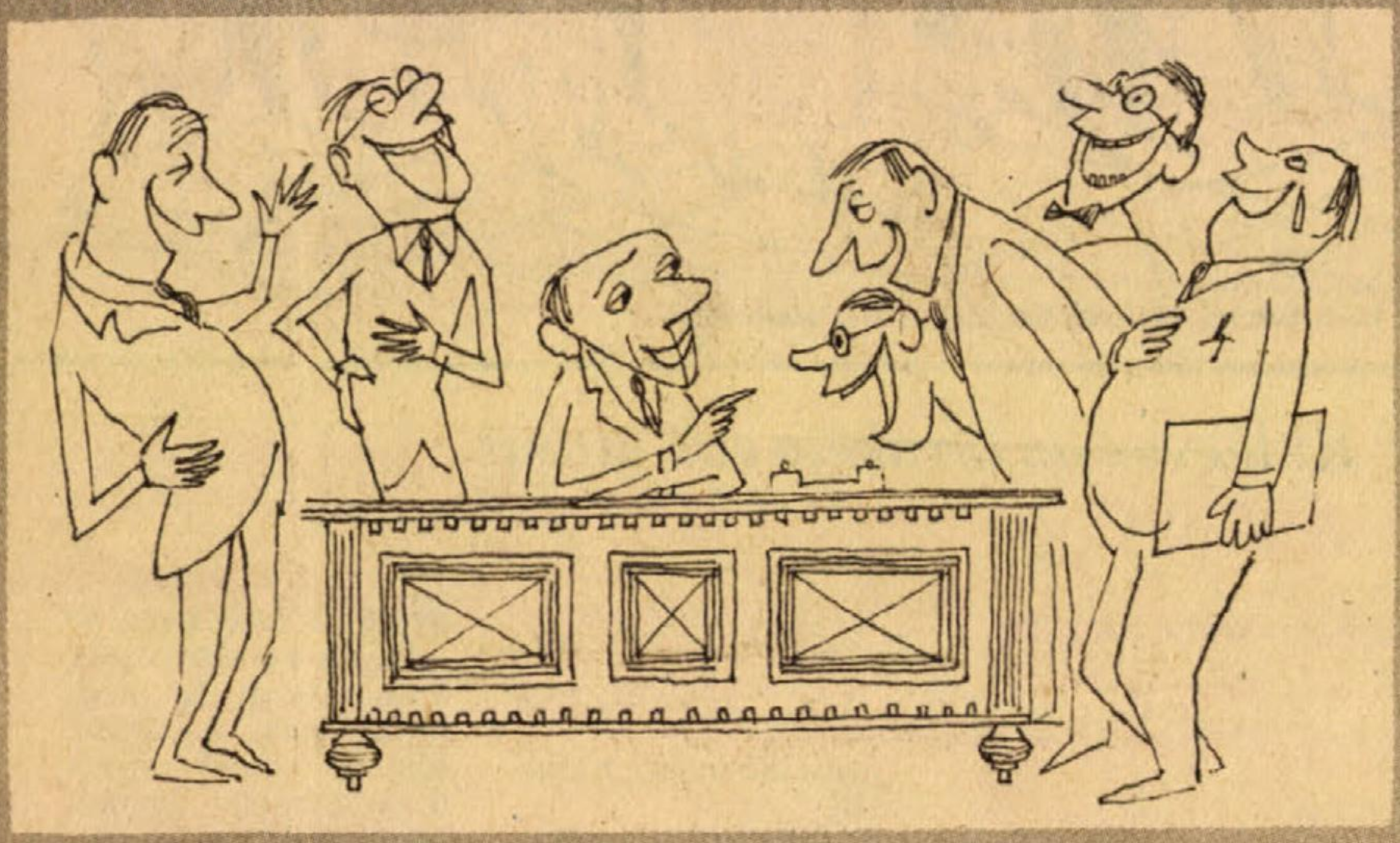
— Már nagyon vártuk a doktor urat, mindenki ágyban van! ...

EGY EMBER HUMORÁNAK FEJLŐDÉSE

Kaján Tibor rajza

— Azért ne tévesszük össze a szezont a fazonnal!

— Azért ne tévesszük össze a szezont a fazonnal!

— Azért ne tévesszük össze a szezont a fazonnal!

Hej... csak ne prüszkölnél úgy rám!...

Hej... csak ne prüszkölnél úgy rám,
Influenzás permetet lövellve!
Zsúfolt buszban, villamoson,
Míg gyermekem tartom átölelve.

Tudom, az ősz nem kímél.
Beteg vagy szörnyen, kedves pajtikám.
Zsebkendőd vedd elő... s ha nincs,
Egy boltban azt is lehet kapni tán.

Fordítsd fejecskéd másfelé;
Semleges tájak mindig akadnak.
— Hogy kényesek vagyunk?... Nem baj.
Influenzád tartsd meg csak magadnak.

Magyarázzam a náthát?... de
Lásd be — rámenne egy egész vagyon..
— Nézd... ez olyasféle bolha,
Mely soká csíp és veszélyes nagyon...

Harmath Árpád

A tudomány világából

W. HEISENBERG

Kedvenc egyenleteivel foglalkozott éppen akkor is a nagy matematikus, midőn társbérlője aggodalmasan bekopogott az ajtaján.

— Azon tűnődöm — mondta a társbérlő —, hogy mégis feleségül vegyem-e Mancit, kit jól ismer látásból a tanár úr, vagy mégse vegyem feleségül? Mert úgy gondolom, hogy mégiscsak jobb családot alapítani az embernek, mint így élni egyedül.

— Én is úgy vélem — mondta a nagy matematikus —, hogy az lesz a jobb magának, ha megnősül.

— Igazán? — mondta felvidámodva a bérlőtárs és elment. Néhány perc múlva újból benyitott Heisenberghez.

— Hanem van a dolognak egy hátulütője — szólt nyugtalanul az egyenleteibe mélyedt tudóshoz. — Ha elveszem Mancit, minden figyelmem az otthonra terelődik. Pedig én olyan ember vagyok, hogy semmiért sem adom oda az én esti tarokkpartijaimat.

— Ha egyébként jó lesz a házasságuk — mondta megnyugtató mosollyal a matematikus —, meglátja, hogy a felesége el fogja magának nézni az esti tarokk-partikat.

— Úgy gondolja a tanár úr? — mondta reménykedve a lakótárs. — Csakugyan lehetséges így. — És elment.

Öt perc múlva sápadtan jött vissza.

— Hallgasson meg, tanár úr — mondta leverten. — Én minden figyelmemet az esti tarokk-partikra fordítom. És azalatt ki fog a feleségemmel törődni. Ismeri tanár úr a Mancit, az nem olyan nő, akit bátran egyedül lehet hagyni. És ha valaki megkörnyékezi?

— Szerezzen hát neki is megfelelő társaságot — ajánlotta fájdalmas mosollyal a matematikus. — Ha rendes baráti társasága lesz, bizonyosan tisztességes marad.

— Nagyon jó gondolat — fogadta el a lakástárs a tanácsot. — Nem is zavarom tovább. Ezt fogom tenni.

— Azonban — mondta tíz perc múlva, mikor ismét bejött —, ha csakugyan jó társasága lesz, akkor én is oda fogok kívánkozni, és akkor mi lesz a tarokkal? Segítsen már gondolkodni a tanár úr, hiszen a tanár úr matematikus és engem is ismer, meg a Mancit is, látásból. Számítsa már ki nekem, hogy mégis hogy érdemes hát a Mancival?

Werner Heisenberg pedig kétségbeesett mosollyal tűnődött a kérdésen. Ilyenformán juttatta őt társbérlője a modern matematika egyik legnagyobb felfedezéséhez, a *bizonytalansági reláció* elméletének megalkotásához.

Somogyi Pál

Kegyelet Bohémiában

Az Otthon Körnek, az „írók, újságírók és egyéb csirkefogók” (mint Heltai Jenő mondotta), egykori kedélyes tanyájának kártyatermében minden délután 4—7-ig ott alsózott Nagy Endre, a felejthetetlenül szellemes újságíró és konferanszié, Kóbor Tamással, a neves publicistával, aki akkoriban „Az Ujság” főszerkesztője volt. Minden délután, pontban 5-kor felpattant a kártyaterem ajtaja és beviharzott rajta dr. B. ügyvéd, aki csak Bohémiában érezte jól magát. Éveken és éveken át minden délután pontban 5-kor ugyanaz a szertartás: dr. B. belép az ajtón, végigmegy a kártyatermen, ahol ilyenkor már vágni lehetett a dohányfüstöt, az ablakhoz visz egy széket, feláll rá és megindítja a ventillátort. Aztán leül Nagy Endre és Kóbor Tamás mellé kibicelni.

Egy nap elérkezik a délután 5 óra, de dr. B. nem jön. Helyette egy halálsápadt rendőri riporter robban be az ajtón és izgalomtól remegve közli: a rendőrség épp most kapott értesítést, hogy dr. B.-t egy pervesztes ügyfele, aki nemrégiben szabadult a Lipótmezőről, agyonlőtte az irodájában.

Dermedt csend. És ekkor feláll az asztala mellől Nagy Endre, széket visz az ablakhoz, feláll rá és elérzékenyült hangon így szól:

— Uraim, indítványozom, hogy gyászunk és kegyeletünk jeléül egy percre indítsuk meg a ventillátort!...

*

Meghalt Kiss József, a nagy költő. A Petőfi Társaság, amely a költőt „saját halottjának tekintette” — mint mondani szokták — úgy határozott, hogy a Bajza utcai Petőfi Ház előcsarnokából temessék és koporsója Jókai-lepellel letakarva, Landerer és Heckenastnak azon a nyomdagépén pihenjen a gyászszertartás alatt, amelyen 1848 március 15-én a „Talpra magyar” első példányai megszülettek. A parányi előcsarnokban leírhatatlan volt a tolongás. Én, mint fiatal riporter, ott álltam közvetlenül a nyomdagép-ravatal mellett, körülöttem az akkori író és újságíró világ kiemelkedő alakjai. A tolongás egyre veszedelmesebbé vált és P. A., a ma is élő jeles költő, a temetés egyik rendezője, izzadva és kétségbeesve igyekezett rendet teremteni.

Egyszerre csak megszólal mögöttem félhangon Karinthy Frigyes:

— Ez a P. úgy nyüzsög itt, mintha ő volna a halott...

Fóthy János

Érdek-nő

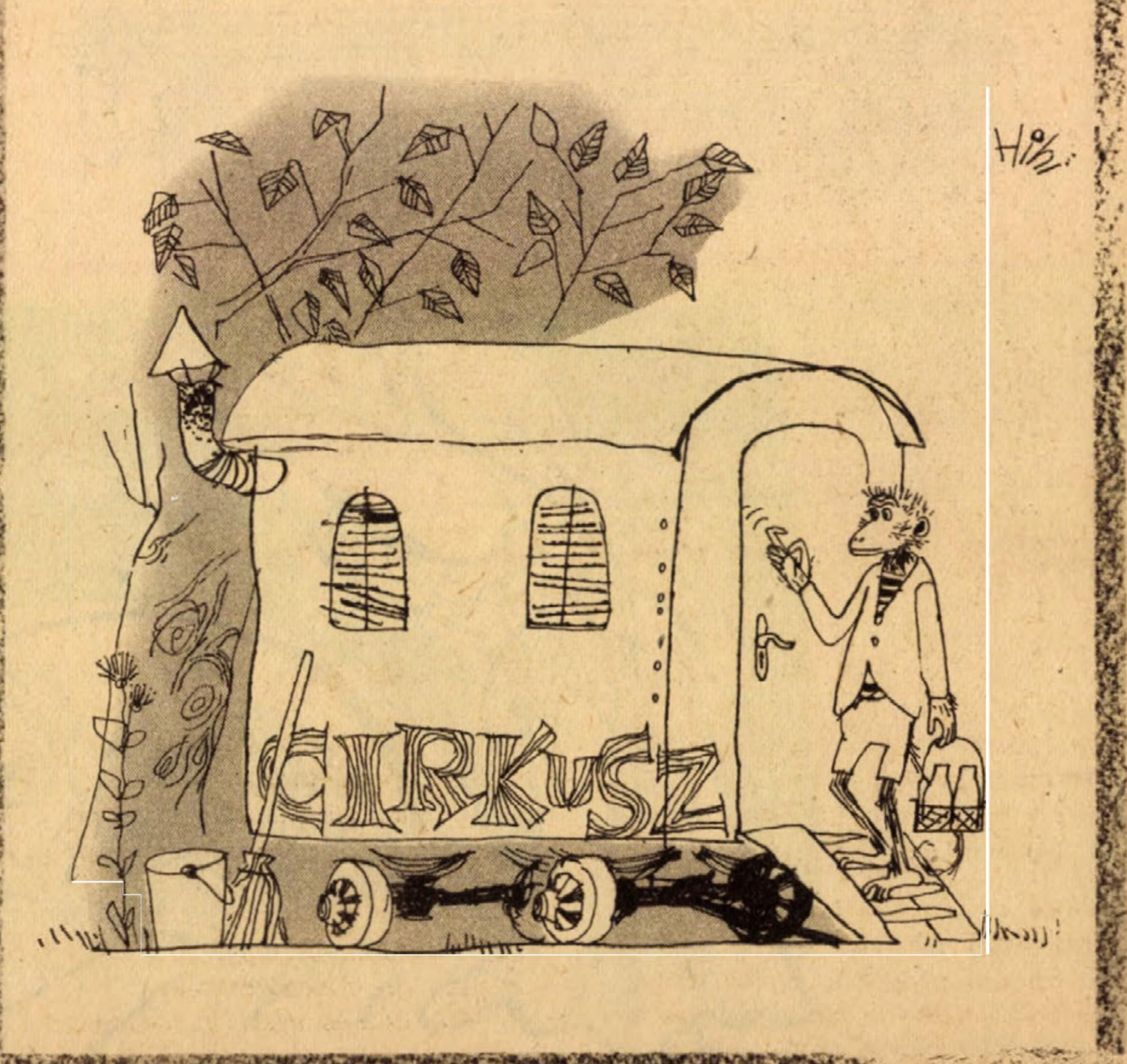
Toncz Tibor rajza

— Ha igazán szeretsz, szerzel nekem egy mosógépet!...

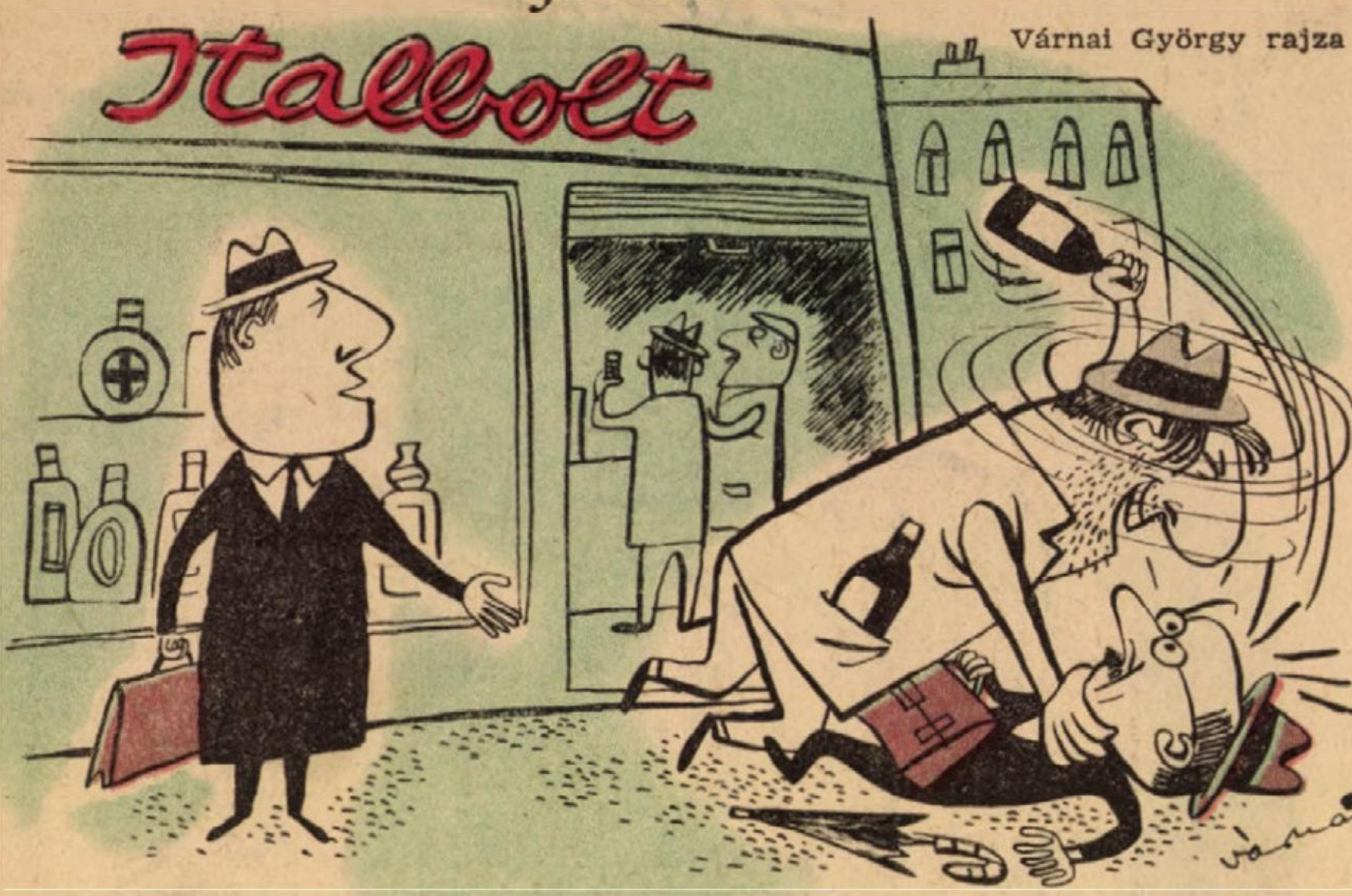
Az idomító reggelije

Hegedűs István rajza

Jótanács

Várnai György rajza

— Ugyan, Jenő, csak nem állsz le egy részeggel vitatkozni?!

A karrierista

Kaján Tibor rajza

Kritikusok figyelmébe

Új színházi évadunk első főpróbáján áhítattal néztem ifjú kritikusunkat, akiről a kulisszák világában azt terjesztik, hogy kérlelhetetlen bíráló, sohasem lehet egyénien kialakított véleményétől eltéríteni. Rettegnek is tőle színészek, színigazgatók és szerzők, és én is csak azért merem megírni ezt a kis karcolatot — szerény példázatképpen —, mert a közeljövőben nincs szándékomban darabírással próbálkozni.

Hozzá hasonló hajlíthatatlan, sőt konok kritikusnak tartotta magát boldogult kollégánk B. Lóránd, akit Molnár Ferenc az emlékirataiban „az újságírás igazi szerelmesének nevezett". Úgy ült be a bíráló zsöllyébe, mint a törvényszéki bíró a tanácselnöki székbe.

Befolyásos, de szerény képességű magyar író történelmi darabját játszották. Lóránd barátunk rosszallóan figyelte a főpróbán az előadást és a függöny legördülése után vésztjósló léptekkel haladt a kijárat felé. Itt találkozott a nagytekintélyű főszerkesztővel, az akkori idők sajtóhatalmasságával, akit egyébként igen jószemű színházi szakértőnek tartották.

— Nos, hogy tetszett az újdonság, Lóri? — kérdezte a főszerkesztő.

A barátunk tűzbe jött:

— A darab egy szemét!

A nagyúr szelíden felelte:

— Nem vitatkozom veled, de mégis felhívom a figyelmedet a második felvonásvégre. Nagy írás!

— A második felvonásvég nagy írás, de a darab egy szemét!

— No és a dialógusok? Csupa finom árnyalat!

— Ami igaz, igaz! A párbeszédek! Csupa finom árnyalat! De a darab egy szemét!

Búcsúzkodtak. A főszerkesztő a kezét nyújtotta:

— Higgyél nekem, öregem! Ez egy remekmű!

Kedvenc kritikusunk meghajolt és erélyesen kijelentette:

— Elismerem, hogy az egész egy remekmű, de a darab — egy szemét.

(sa)

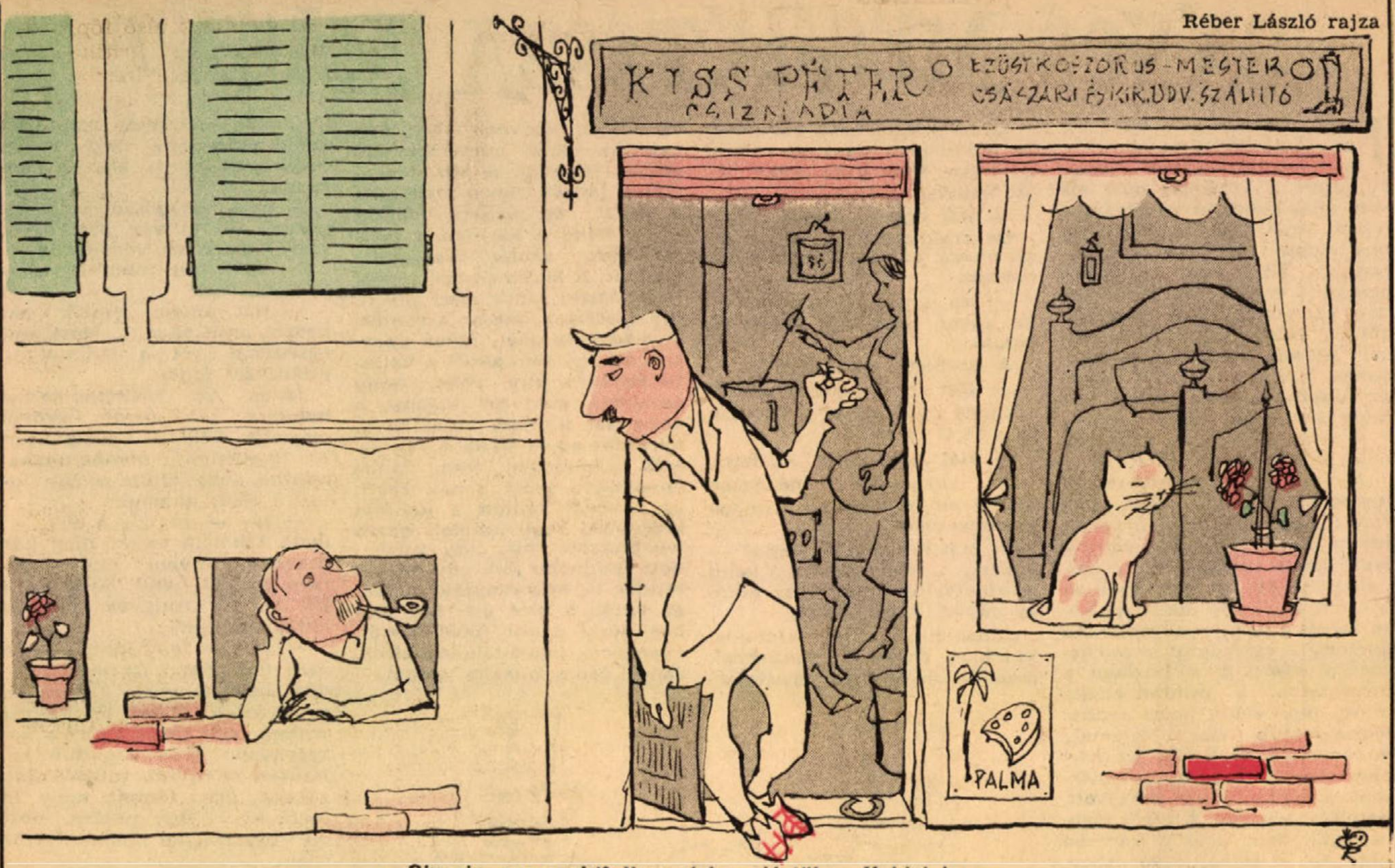

Szür-Szabó József rajza

Rakéta-korszak

Réber László rajza

— Olvasta, szomszéd? Nemsokára elérjük a Holdat is...

Pesti tudósítónktól

Az én kedvencem nem a mesterséges hold, hanem a szerény, néma hordozó-rakéta, a háromrészes rakéta harmadik tagja, a legkisebb fiú a mesében. Ugyanúgy kering, mint a mesterséges hold, csak nem csinál olyan nagy dolgot belőle, nem ünnepelteti magát, szerényen meghúzódik a második helyen. Pedig ő volt a mór, aki megtette a kötelességét, felrepítette a holdat a kívánt magasságba, feladata véget ért — mehet. Levált, eldobták, mint a kifacsart citromot, töltetét kifújta, fel is út, le is út.

De a kis kiégett rakéta maradt. Gondolta, ha már ott van, megpróbálja ő is utánozni a nagy számot, mint a bohóc. Tudta, hogy nem ő a sztár, mégsem volt hajlandó visszazuhanni a szürkeségbe, nem jött vissza a Földre, keringeni kezdett. Először szerényen a mesterséges hold után osont, észrevétlenül, jó ezer kilométeres távolságban kullogott mögötte, aztán egyre merészebb lett, vérszemet kapott, s a végén megelőzte és elhagyta a nagy csillagot. Azt sem mondta, bikkmakk, vagy bip-bip-bip, őt nem tanították beszélni, ő némán repül, nem fecseg, nem kérkedik, de talán tovább marad majd fent, mint a körülrajongott igazi.

Szívem minden rokonszenve az övé. Mindig az elnyomottak, a mostohák, a szürke „másodikok" oldalán álltam. Én igenis jobban szeretem a Déli sarkot az Északinál, Nagaszakit Hirosimánál, Schillert Goethénél, Batu kánt Dzsingisz kánnál.

És valljuk meg őszintén, mennyivel kényelmesebb élete van a rakétának, mint a mesterséges holdnak! Nincs rajta felelősség, nem várnak tőle semmit. Csak repül, felszabadultan, szórakozásból, s fütyül rá, hogy a tudományos várakozás súlyától görnyedő mesterséges hold féltékenyen néz utána: „Ki ez az alak?"

*

Kedves Szepesi Gyuri! Mivel minden eddigi kísérletem kudarcot vallott, ezúton kérlek Kazinczy, Arany és Kosztolányi szent nevében, hogy ne használd a „közbeavatkozni" szörnyszót. Én nem bánom, ha a védők közbelépnek, s az sem baj, ha beavatkoznak a játékba, csak a közbeavatkozásról mondjanak le. Hidd el, nem elég a labdaérzék, nyelvérzék is kell a labdarúgásban.

Vagy visszautasítod kérésemet, s illetéktelen közbeavatkozásnak tartod?

f. l.

Szakmai irigység

Hegedűs István rajza

Tömörkény István:

JÁNOS MEGJÁTSSZA MAGÁT

János a rendőrbíró előtt áll, mint előállított egyén. Ehhez képest részben szomorú, mert a kihágási bíró elé való állás rendszerint bírságot jelent, másrészt azonban János vidám, mert bor van Jánosban. Nem sok, de éppen elegendő arra, hogy János midőn szomorúságáról feledkezik, a nagy falitükörbe nézzen, és abból a bajuszát igazgassa. Csavarja fölfelé, mert az egyik bajusza éppen sehogy sem akar állni.

— Hej te ... — mondja neki halkan — de alhatnál.

A ruházatot is rendbeszedni igyekszik. Biz arra ráfér, mert János nagy violenciából került ide a bíró elé rendőri segélylyel. János ugyanis kora hajnalban bejött a tanyából az asszonnyal, hogy elad egy kocsiderékra való miegymást. Az asszony a csirkékkel a csirkepiacra ment, ő a búzával a búzapiacra, s miután eladta mind, úgy vélte, hogy ezúttal leghelyesebb lesz valamely kocsmába beóvakodni. Ez már, akárhogy keressük, megtörtént, s miután János bort ivott, pályázni kezdett. A pipát zsebrevágta. Nem való a városba pipa. Úr az ember a városban. Szivart vett, bőrszivart, továbbá szivarszívó szopókát, a szivart a szopókába, a szopókát a szájába tette, fújta a füstöt, ha jött, s megint csak pályázott. Közben néhol be-betért némi italra, azt ki is fizette tökéletes tisztességgel, és egyre jobb kedvvel pályázott tovább. Járt-kelt mindenfelé. Egyik szivarja már el is fogyott, de ő ésszel élő ember volt, s mielőtt eldobta volna, hogy gyufát ne kellessen gyújtani, a régi csutkájánál rágyújtott az újra. Nincsenek azonban tökéletes gyönyörűségek e világon. Lám, az első szivar mily szépen szólt, ez meg sehogy sem akar szólni (bújjon az ördög bele, aki csinálta). János szívja a szivart, ám a szivar csak nem szól. Már látja, hogy csak elő kell szedni a masinát. Azonban hol a masina? Sürögve tapogatja magát körül.

— Hol vagy, hé?

A mellényzsebekben keresi legelsőbb, mert ott a helye a masinatartónak, azután a kabátban. De nincsen sehol. János gondolkozik egy darabig az útfélen, azután megfordul, halad vissza abba a kocsmába, ahol legutóbb járt. Dühösen nyitja be az ajtót.

— Ugye? — mondja a kocsmárosnak.

— No? — kérdezi amaz.

— A masinatartómat adja elő.

— Micsoda masinatartót?

— Hát az enyimet. Itt hagytam. Ezen az asztalon. Sárga tartó, húsz éve vettem a kisteleki vásáron, de nem adom húsz újért, olyan jó járású a kupakja.

— Az löhet, barátom, hanem itt nem hagyta kend.

— Dehogynem — erősködik János.

— Ejnye no — mondja a bormérő —, ha itt hagyta volna kend, akkor itt volna, ugye bizony?

János gondolkozik, bár a sok ital miatt nem megy ez valami könnyen. Nini. Csakugyan. Ha ott hagyta az asztalon ...

— Hát ügön! — véli.

De csakhamar gyanúsan teszi hozzá, és végignézi a kocsmárost:

— Ha ugyan — mondja —, ha ugyan gazt nem vetött rá valaki.

A bormérő fölpattan:

— Tán engöm gondol kend?

János nyújtogatja a nyakát, és a fejét csóválja:

— Hát — mondja —, hát...

A kocsmáros mérgesen rántja elő a zsebéből a maga gyufatartóját.

— Hát mit gondol kend? — kiáltja. — Hogy neköm a kend masinatartója köll? Hisz ehun az enyim. Kénai ezüst.

János elismerőleg tekint oda. Valóban, ennek az embernek megvan a tulajdon gyufatartója. De hát hol van akkor az övé? Csodálatos ez.

— Tán másutt hagyta kend? Merre járt kend?

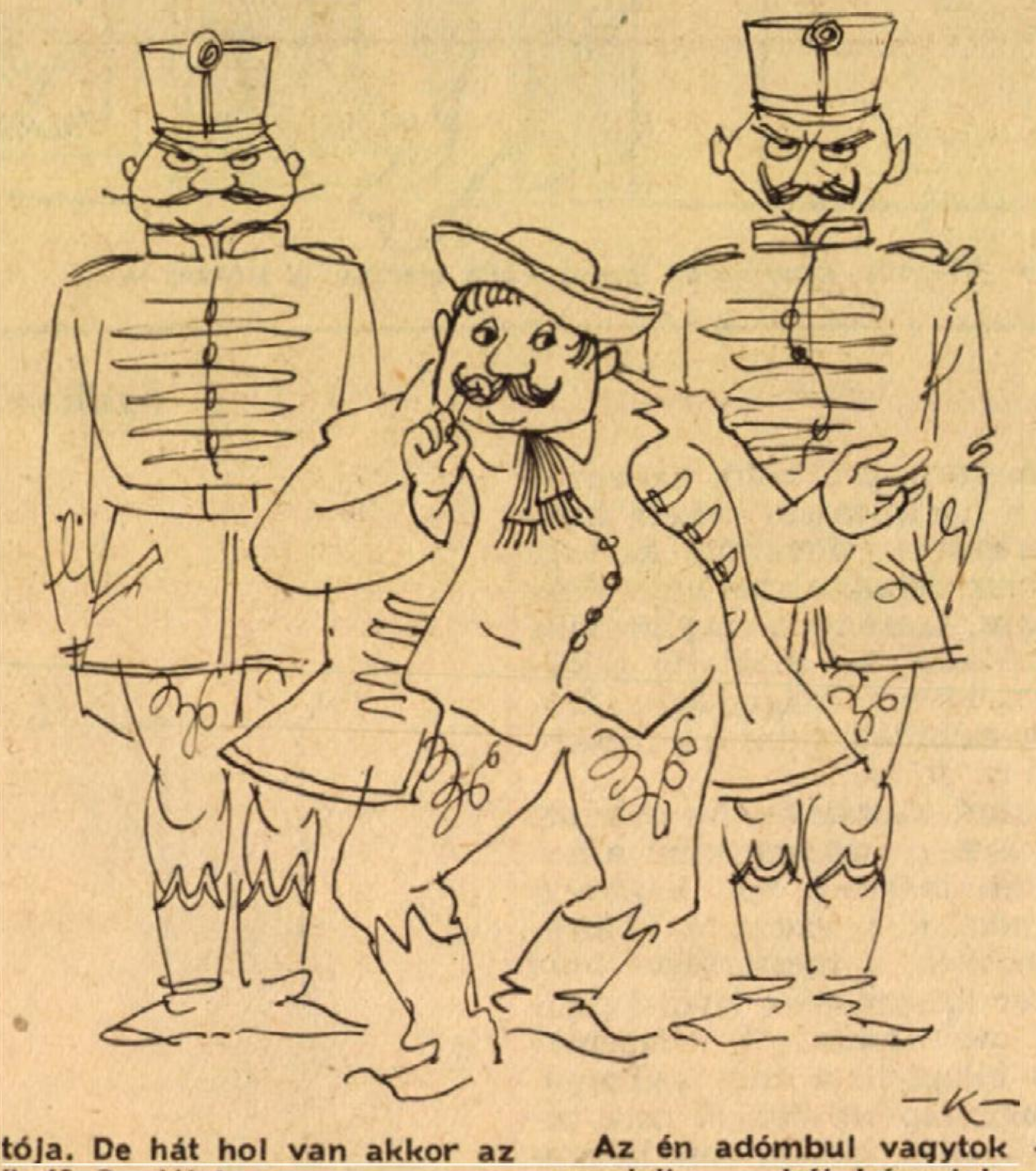
— Jártam én sokfelé — sóhajt János, s előhúzza a külső zsebéből a keszkenőt, hogy a homlokát törölje vele. Amint kihúzza, kiesik a padlóra a masinatartó, s nagyot koppan, hogy még a híres kupakja is kinyílik.

— No, ahol a! — mondja a kocsmáros.

János néz a tartóra, azután az emberre, és megszégyenül. Ejnye, ejnye. Fölveszi a tartót, és megnézi mind a négy oldalát. Mit szóljon most már. Hogy ezt a jó, derék, becsületes embert így meggyanúsította.

— No, egy félliter bort erre a nagy ijedtségre — szól békéltetés szempontjából.

Ily módon történt, hogy János békéltetni kezdett. Jó sokáig csinálta ezt, s amikor végezetül eltávozott, már éppen csak hogy állott a lábán. Igen hadi kedvben volt. Jött vele az utcán szemközt egy ember létrával, a létra megütötte Jánost. János megkapta a létrát, és nagyot rántott rajta. Mind a hárman a földre estek, azután összegabalyodtak. A létrás ember Jánost torkolászta, János meg amazt. Így csatáztak, mikor a rendőr elválasztotta őket, János azonban sehogy sem akart a válásba egyezni. Úgy vélte, hogy amannak még jár valami, s amíg azt ki nem adja, nincs tökéletes egyenlőség. A rendőr más véleményen volt, János ennélfogva most ennek esett, és akkorát rántott a kabátja szárnyán, hogy minden gomb lepattogzott róla. Így tülekedett, mígnem jött egy másik rendőr is, közrekapták Jánost, és vitték a bíró elé. Sok ember nézte János fölvonulását, gyerkőcök kiabáltak, nevettek, János pedig húzatta magát.

Az én adómbul vagytok — gondolta —, hát húzzatok.

Följutottak a bíró elé, s miután egy ideig ácsorogni kellett az ajtájában, János bejutott hozzá. Időközben a feje is tisztult, s egész csöndbe hallgatja most, hogy miként vádolja a két rendőr.

A létrás emberen kezdik.

— Ű ütött meg a létrával elsőbb — védekezett János. — Fejbe csapott.

— Hát aztán azért a földre kell gázolni valakit?

— Persze — feleli nyugodtan.

Most meg a rendőri dolgok következnek. Hogy megtépte a ruhájukat.

— Én? — kérdezi János. — Én?

— Hiszen itt van rajtuk a ruha, látható, hogy meg van tépve — mondja a bíró.

János végig nézi a ruhákat, és a fejét csóválja. Biz az meg van tépve. De ki tépte meg? Ki téphette?

— Mán, tekintetős uram, azt senki mög nem látja rajta, hogy én tiptem le. Mer én nem tiptem.

A bíró haragosan szólt Jánosra, aki el van határozva, hogy keményen védekezik.

— De hiszen mindkét rendőr tanú rá!

— Hát minden embör azt beszél, amit akar ... Most, ami rosszaság vót a ruhájukon, mind rám fogik.

János ezt méltatlankodva mondva, és olyan erővel akasztja bele a hüvelykujját a mellénye gomblyukába, mintha soha többé onnan kivenni nem akarná.

— No — mondja a bíró —, ilyen tökéletlenséget már kár beszélni. Olyant már csak nem gondol kend, hogy ez a két rendőr rongyos ruhában állt a poszton?

— Hát — felel János —, én nem tudhatom. De most mindönt rám kenynek. Tudom én az ilyesmit. Mikor én katona voltam, ami ablak kitört a kaszárnyába, sose vágattuk be. Hanem ha gyütt valami szél, zivatar, arra fogtuk, hogy az törte ki ... Úgy nézöm, most én vagyok ilyen szélvészforma itten.

Védekezését mosolyogták a szobában levők, mire ő is vidáman erősködik:

— De úgy igaz, kéröm, möghiggyék.

— Már pedig nem ér ez a beszéd semmit — véli a bíró. — Botrányt okozott kend az utcán, azért megbírságolom.

— Csak nem tőszi tán a tekintetős úr? — kérdezi János.

— De teszem én. Máskor ne igyon kend annyit.

János félszemmel néz a bíróra.

— De ugyan, kéröm — vált most a beszéden —, mögissza más is a bort, nemcsak éppen én. Az ember begyün a városba nagyritkán, hát egy kicsit elszórakozik. Nem olyan nagy vétök az. Nézze a tekintetős úr, még a csillag is mögszalad néha az égön ...

Nagy mondás ez, és Jánosnak körülbelül igaza van vele. Még a nagy égön, az örökös állandóságon is megjátsszák magukat néha a csillagok. Azonban mindegy, itt nem esik tekintetbe. A bíró kimondja a két forint bírságot, amit János nagy hmgetve fogad. Lassan gombolja ki a mellényt, s föltekint a padlatra, mintha onnan várna segedelmet.

— Haj, haj — sóhajtja.

De a zacskót csak elő kell venni. János lassan húzza ki belőle a két forintos tallért, s egyenként az asztalra rakja.

— Ehol vannak e.

— Így ni — mondja a bíró. — Látja kend, ez volt a mulatságnak a sallangja.

Szótalan kötözi be a zacskót János, és a mellény mély zsebébe süllyeszti. Átveszi a nyugtát, amit a pénzről adnak, s kinyitván, beletekint. Lassan megindul kifelé, a papírt lobogtatván. Az ajtóból még visszaszól:

— Ezt mög berámáztatom, hogy ráemléközzek az úrra ...

(1897)

A műhold sikere

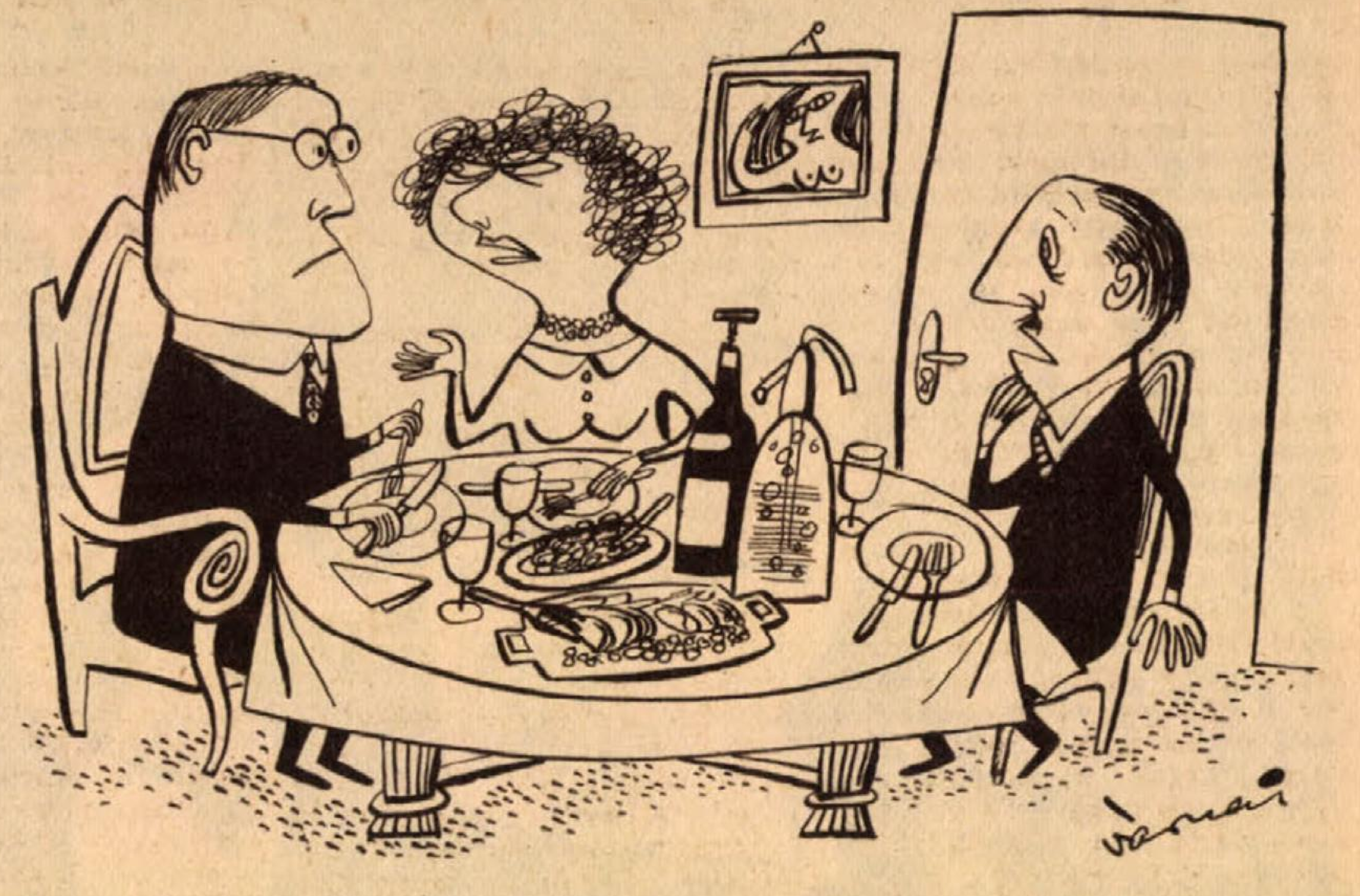
Szegő Gizi rajza

— Mekkora sajtója van... Rólunk már alig írnak...

HA A FŐNÖK VACSORAVENDÉG

Várnai György rajza

— Sajnos, igazgató úr, a férjem olyan ritkán kap prémiumot, hogy desszertre már nem tellett...

KIK LAKNAK BUDAPESTEN?

Ön azt válaszolja erre, hogy micsoda kérdés ez? Vagy inkább így: még ez is probléma? Ön a zsebébe nyúl, kihúzza a statisztikai zsebkönyvét egész vászon kötésben, 400 oldalon, bagatell százharminchat forintért és elém tartja. Mert ez a könyv mindent tud Ön szerint. Tudja, kik hol laknak, mit csinálnak, és miből élnek, miből nem élnek és ha nem élnek, miért élnek?

És ez az Ön jóindulatú tévedése, uram! Pedig Ön is tapasztalhatta, hogy a budapesti lakosok nem hagyják magukat bestatisztikázni holmi kis vacak százharminchat forintos skatulyakönyvekbe. Én erre hosszú évek keserű tapasztalatai árán jöttem rá, kérem. Mert hogy kik laknak Budapesten? Nagyon is relatív dolog. Az teljességgel attól függ, hogy kivel megyek végig a Kossuth Lajos utcán. Ha például az unokaöcsémmel, akkor csak cukrászok, mézeskalácsosok, mintarétes-készítők, édességboltosnők laknak. Nem beszélve a néhány százezer nápolyi árusról, tökmagosról, gesztenyésről.

Ha csinos nővel megyek, minden ember a feleségem nagynénije. Még az az öreg szakállas bácsi is ott ni! Lehel szerint mindenki kecskeméti, Áron szerint mindenki erdélyi. Gombóc Ödön szurkoló pedig csak futbalistákkal találkozik. Mindet ismeri. Afölött pedig már régen napirendre tértem, hogy viszont őt nem ismerik a futbalisták. A múltkor is leköszöntött az utcán valakit, hogy szia, apikám, mekkora kornert lőttél a múlt héten! — de az illető nem köszönt vissza, igaz, utóbb kiderült, hogy a Skót Tudományos Akadémia elnöke volt.

A Vörösmarty téren megszököm Gombóctól. Épp a Földalatti szájában egy nő megszólít: Könnyű Mókuska. Felajánlja nekem, hogy én elkísérem, és meghív a Napfénybe, hogy fizessek neki egy kevertet. Máris nyújtja a karom, amibe ő tartózkodóan belekarol. Amíg a téren keresztülmegyünk, találkozunk Tolnaival, Gobbival, Págerrel ötször, aztán megint három Sinkovitssal, nyolc Kiss Ferenccel, Majorral, a kis Kabos majdnem elüt a motorbiciklijével — Jé, maga nem látta? Direkt rámhajtott, ki akar velem kezdeni! — Az a kékhajú, aki a diplomáciai kocsiból majd kiesett, úgy megbámulta Mókuskát, az szintén a Kabos volt, csak én nem ismertem meg, mert nekem abszolúte semmi színházi műveltségem nincs. A napfény előtt Mókuska százhuszonhetedik színész vőlegényével találkozunk: nna, mostmár indulhatok haza, de valaki karon ragad megint.

— Láttalak, nyavalyás, majd lefestelek a feleséged előtt! — Üvölti fülembe Feszt Elek, mert nagyot hall. — Festőművész, aki már negyven esztendeje, hogy éppen most áll sikerekben oly gazdag pályája kezdetén. Olykor átinteget a túloldalra és kiált: Szervusz, édes fiam! És odasúgja nekem: Ez is egy tehetségtelen barom. Amíg Elek bácsival megyek, mindenki tehetségtelen barom, míg az öreg el nem tűnik a Csók-galériában.

Esteledik. Ilyenkor kezdenek részeg emberek lakni Budapesten. De jaj, amott jön Czirbolya mama. A legveszélyesebb ismerős! Ha hihetünk neki, akkor két millió jós lakik Budapesten, akik már egymásnak jósolnak és egymásnak állítják fel a horoszkópjaikat.

Hova meneküljek?

Kétségbeesetten körülnézek. Még egy taxi megmenthet! De, sajna, mindenki lakik Budapesten, csak taxisofőr nem.

Szalay Károly

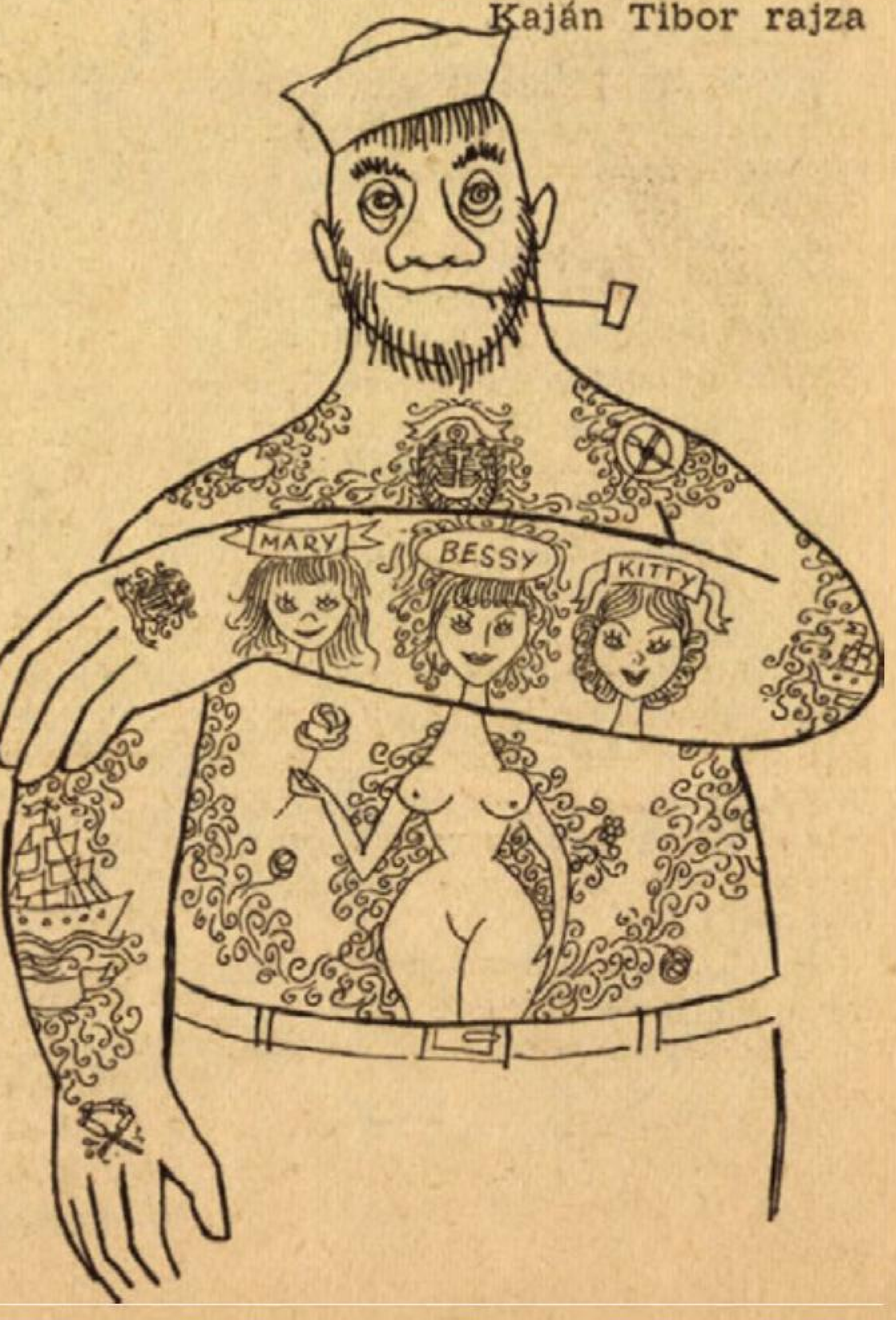
Pincér!!!

Schwott Lajos rajza

Csapodár matróz

Kaján Tibor rajza

Tisztességtelen verseny

A datolyamag

Hivatalos kiküldetésben külföldre készült Elemér a Csupánimpex előadója. Indulás előtt csak úgy futtában megkérdezte kedvencét, a szőke Ilonkát:

— Mit hozzak magának Londonból?

Meglepő választ kapott:

— Datolyamagot.

Ilonka ugyanis amatőrkertészkedik, parányi kertecskéjében egzotikus növényeket termel.

Az angol főváros forgatagában Elemérnek csak az utolsó napokban jutott eszébe a szőke Ilonka és a datolyamag. Egész nap rohangált, sorra járta a csemegeboltokat, de mindenütt azt mondták, ilyenkor nincs datolya, majd nézzen be decemberben, akkor lesz a szezónja. Órákig tartó lázas futkosás után az egyik kirakatban megpillantotta az áhítozott déligyümölcsöt. Kétfélét is kínáltak az üzletben, olcsóbbat és drágábbat. Meg is magyarázta a kereskedő az árkülönbséget, de Elemér nem nagyon értette meg a fogak között elmormogott beszédet, az angol boltos ugyanis nem a pesti Berlitzben tanulta a nyelvet. Maradék pénzéből a drágábbat vette meg, hadd örüljön Ilonka.

Itthon diadalmasan nyújtotta át a becses ajándékot. Ilonka csillogó szemmel bontotta ki a dobozt, megnyomkodta az első datolyát. Feltűnően puha volt. Rossz sejtelmei támadtak, elolvasta a dobozba helyezett kis cédulát, amely büszkén hírdette, hogy ez a különleges datolya — kimagozva kerül forgalomba.

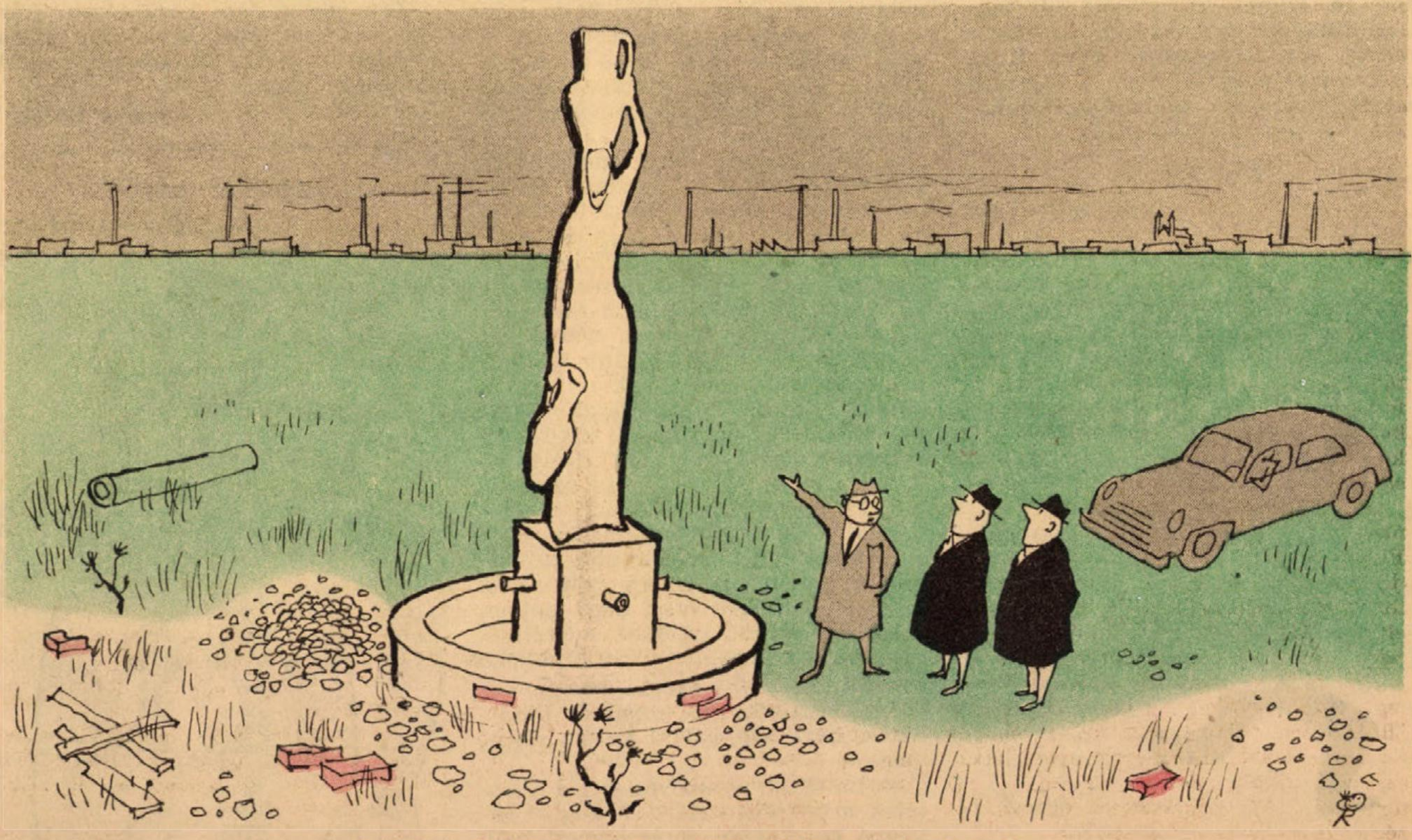
Ilonka szemrehányóan állapította meg:

— Hiszen ennek nincs magja!!

És Elemér visszasírva az olcsóbb datolyát, szomorúan konstatálta, hogy ez az a ritka eset, amikor egy nő jobban örült volna az olcsóbb ajándéknak, mint a drágábbnak.

VÁROSRENDEZÉS

Réber László rajza

— A díszkút elkészült. Most tervezünk köréje egy lakótelepet...

Igen, de még nincs aláírva

Folyamodtam, leveleztem, telefonálgattam, nem használt. Elmentem személyesen a Hivatalba. Szobáról szobára küldtek, emeletre föl, emeletre le, vissza, végre megtaláltam az Illetékest. Megkérdeztem, el van-e már intézve az ügyem.

— Igen, de még nincs aláírva.

Boldogan távoztam. Micsoda mámor. Hiszen már rendben van minden, kész, kezemben a boldogság, csak még nincs aláírva.

Egyik szerencse vonzza a másikat. Gyerünk a másik ügy után. Ez már kisebb ügy volt. Kisebb ügyhöz persze hosszabb folyosók, nagyobb ajtók járnak. Helyesebben mi járunk hosszabb folyosókat, nagyobb ajtókat. Magasabb emeleteket. És a lift — nem jár. De ki bánja, ha már üzenetet is kapott az ember, az ügy el van intézve, ott az írás kikészítve.

Ott is volt. Csak épp — nem lehetett még kiadni. „De miért kérem, hát nincs elintézve?"

— Igen, de még nincs aláírva.

No lám. Hiszen kész ez, teljesen kész, csak éppen nincs még aláírva.

Gyerünk tovább. Most már elintézünk mindent. Benne vagyunk. Szabadnap is van, villamos, autóbusz, troli, estére négy nagy ügyet intéztem el. Mind kész, ott a papír, láthatják, akik látják. Csak még nincs aláírva.

Persze az embernek nem csak négy ügye van. Nem is nyolc. Ügyes emberek vagyunk mink, magyarok, sok-ügyes emberek. De persze nem mindenki agilis, élelmes, rámenős. Mint például én. Nem mondom, mikor már a tizedik munkanapom negyvenedik „elbliccelt" órája és nem tudom hanyadik ügyiratom végéhez értem, akkor kissé elfogyott a türelmem. Pedig minden ügyem el volt intézve, csak éppen nem volt még aláírva.

A türelmem nem is az utolsó elintézett, de még alá nem írt ügyem miatt fogyott el. Dehogy. Hanem, amikor itt tartottam, gondoltam most már visszamegyek a legelső ügyemhez. Azóta hetek, sőt hónapok teltek el, most már biztosan elintézték ezt az ügyemet. A legelsőt. A legfontosabbat. Az életbevágót. Telefon, levél, újra telefon, lótás, futás, lift, gyalogjárás, folyosó, keresztfolyosó, ajtó, ajtó, ajtó, — egy Illetékes, kettő, három, négy, mint az egy cica, két cica, haj... az ügy el van intézve, sejhaj, csak még nincs aláírva.

Futás a másik ügyben, a kisebben, a nagyobb folyosókon. Igen, de nincs... Futok tovább. Harmadik ügy. El van, de nincs. Bámulatos futam volt, forte, fortissimo, con amore és glissando... el van intézve minden futam, minden ügy, csak még nincs aláírva.

Rohanok az utolsó hivatalba, a legeslegkisebb ügyben, a Legeslegnagyobb Illetékeshez. Szívélyesen fogad, hellyel és cigarettával kínál, három nyerő lottószámot diktál, de az ügyem... az ügyem... az természetesen el van intézve, csak még nincs aláírva.

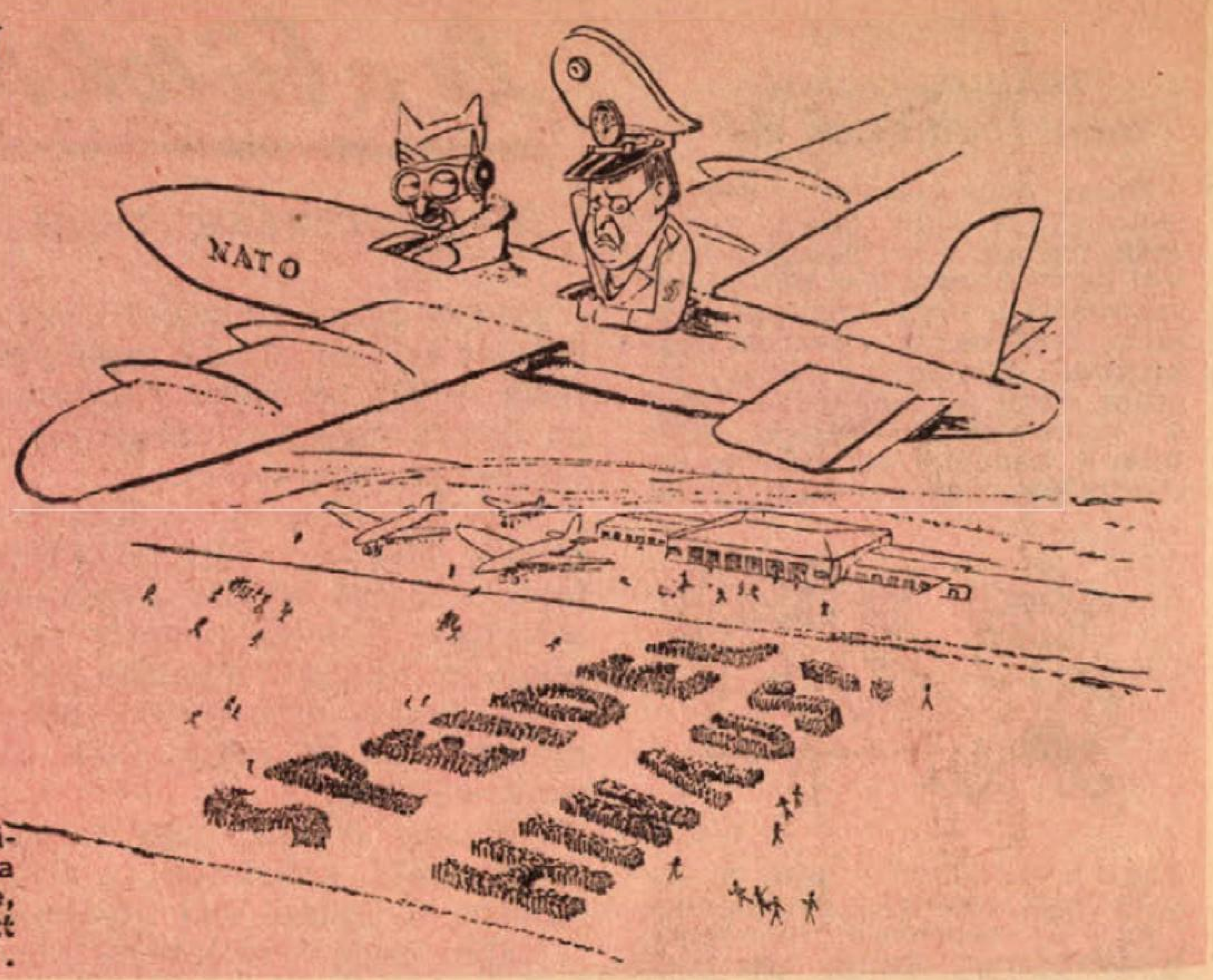
Erre most már mégis elfogy a türelmem, felpattanok, visszaadom a lottószámokat, a cigarettát elnyomom, a széket oda és mondok egy jó gorombát, Illetékes kikéri magának, én kiadom, csetepaté, tanúk, becsületügyi eljárás, nem is egyszerű, mert hiszen egy illetékest sértettem meg...

...Feleségem két hónapja ijesztget, hogy micsoda baj lesz ebből, várbörtön, guillotin, villanyszék, mit tudja ő... én várok... várok... rettegve várok... az ügyem... azaz az aktám már biztosan el van készítve... igen, de még nincs aláírva.

Pedig Isten látja lelkemet, én nem odázom el az ügyet, ha kész valami, mint például ez a cikk is, én rögtön alá is írom. Ime:

Boross Elemér

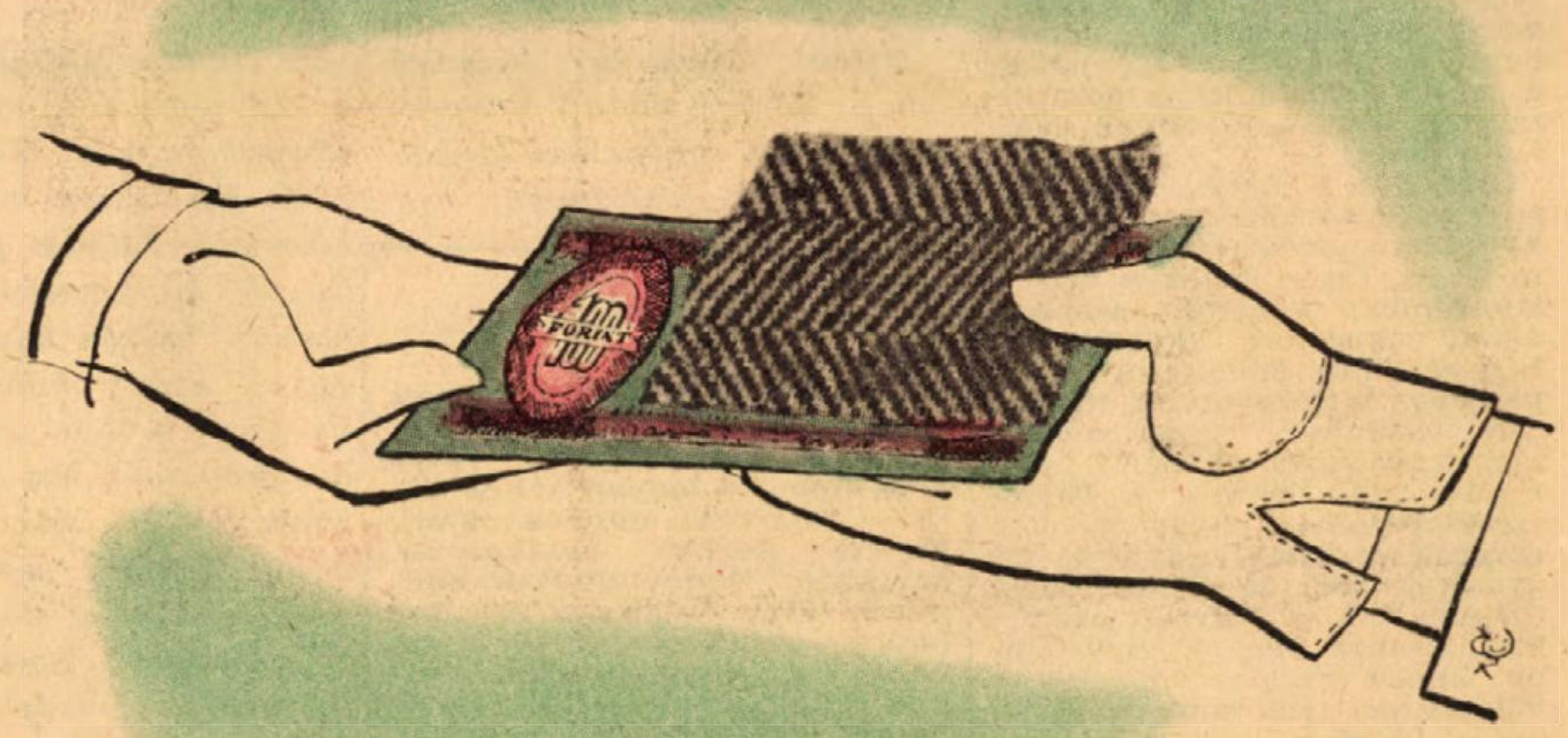
OSLÓBAN

Speidel nácitábornok: Jobb ha nem szállunk le, úgy látom itt nagy köd van...

Áruházban

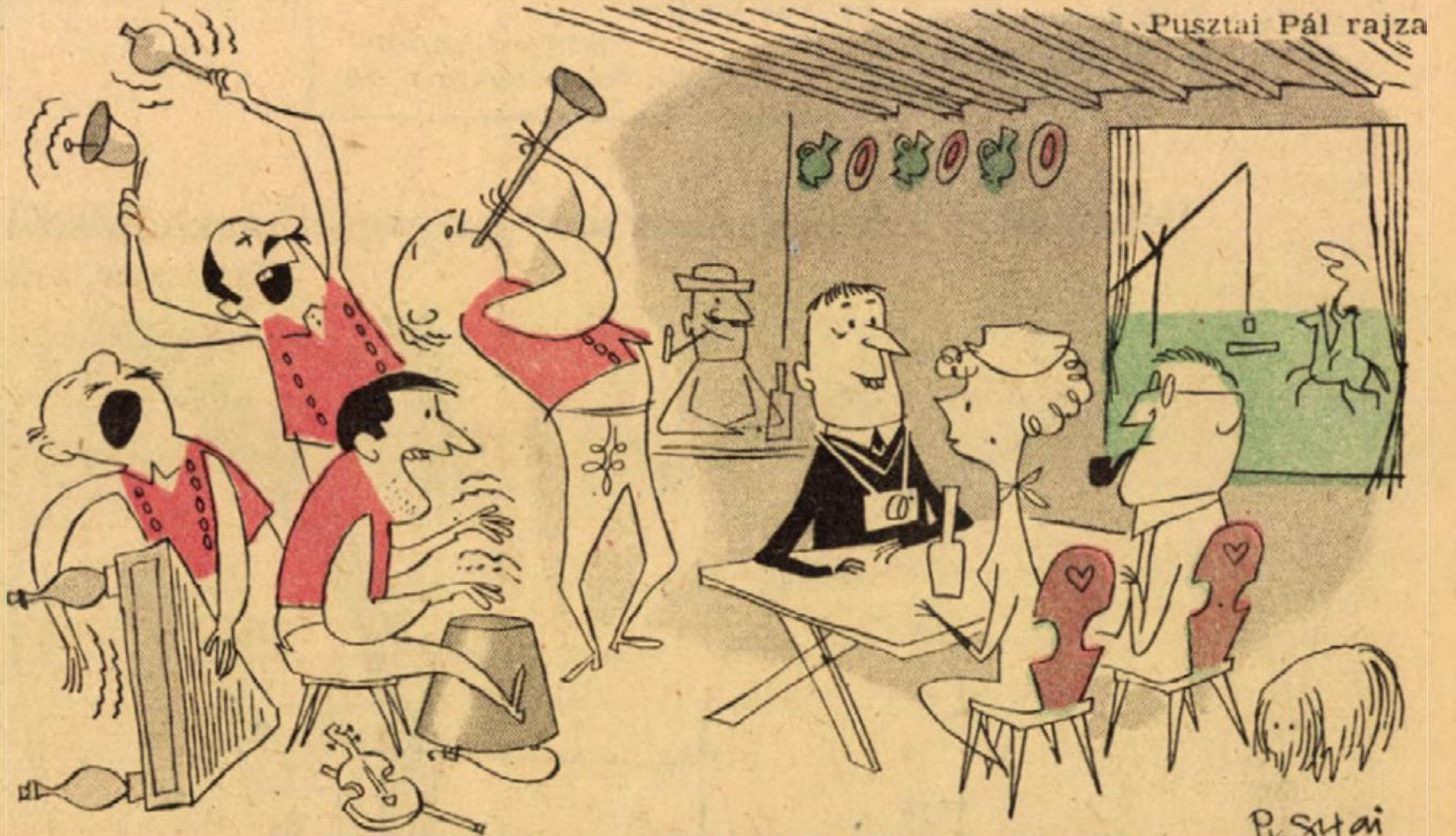
Réber László rajza

— Kaphatok ebből az anyagból?

A hortobágyi csárdában

Pusztai Pál rajza

A prímás: Ezek külföldiek! Gyerünk a mambóval!

Le a bürokráciával!

A gyorsaság nem boszorkányság!

Bauer János olvasónk 1957. május 14-én panaszos-levelet írt lapunknak, amelyet május 15-én továbbítottunk a VII. kerületi Tanácshoz, azzal a kéréssel, hogy az ügyet sürgősen vizsgálják ki és az eredményről értesítsenek bennünket.

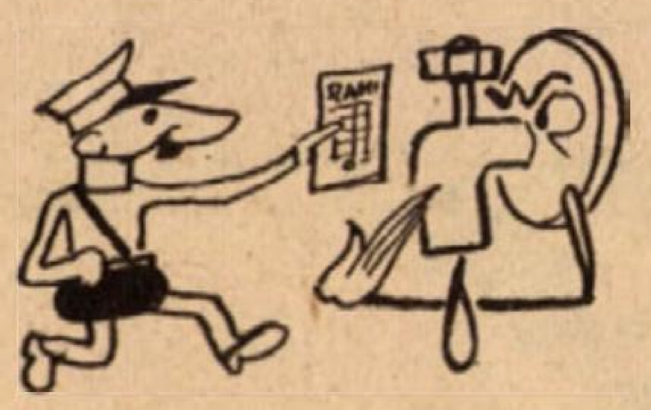
Erre a levélre hónapokig nem kaptunk választ. Végre ötödik levélbeli sürgetésünkre dr. Jenei előadó szeptember 27-én levelet fogalmazott lapunknak és olvasónknak. A levél negatív tartalmából megállapítottuk, hogy az ügy kivizsgálása legfeljebb másfél óráig tarthatott, ezért érthetetlen, hogy miért csak négy és fél hónap után és miért csak ötödik sürgetésünkre kaptunk választ.

Azt sem értjük, hogy miért tartott 13 napig, amíg a levél a VII. kerületből, a Csengery utcából a VIII. kerületbe, a Gyulai Pál utcába ért?

Talán csak nem intézik bürokratikusan az ügyeket a VII. kerületben?

„Utólagos reklamációkat nem fogadunk el!"

Nyolc évig laktam a Bartók Béla út 73. szám alatt, nyolc évig fizetem a vízmelegítő bérleti díját. Mindig hat köbmétert számláztak. Egy hónappal ezelőtt értesített a Fővárosi Díjbeszedő Krisztina körút 57. szám alatti kirendeltsége, hogy a vízmelegítőm bérleti díját nem 6, hanem 7 köbméterre állapították meg és ezért kérik,

hogy a különbséget 1949. X. hó 11-ig visszamenőleg fizessem ki.

Ez a nyolcéves követelés méltánytalan. Ennyi idő kell, amíg rájönnek számlálási hibájukra? Hiszen havonta számláztak, a fogyasztást minden hónapban lemérték és időszakonként a készüléket is ellenőrizték. Kétségtelen tehát a Díjbeszedő mulasztása. A vállalat nyolc évig tévesen számlázott és ezért a hibájukért most kizárólag engem kívánnak felelőssé tenni.

Hogy ez a késlekedés nem egyedülálló a vállalatnál, arra a következő példát hozom fel: A múlt év őszén belövés érte a lakásomban felszerelt gázvezetéket, amelynek következtében gázömlés keletkezett. Én a pincében tartózkodtam, tehát a gáz kiömlését nem tudtam megakadályozni. A rend helyreállta után kértem a Díjbeszedő Vállalatot, hogy mivel a gázömlés-okozta nagymérvű fogyasztás nem az én hibámból történt, ezt a tényt a számla kiállításakor vegyék figyelembe. Ennek idestova egy éve, de választ még nem kaptam. Talán ezt az ügyet is nyolc év múlva, 1965-ben akarják rendbehozni?

Minden pénztár felett ott a tábla: „Pénztártól való távozás után utólagos felszólalást nem veszünk figyelembe."

Ezt a szöveget meg kellene szívlelnie a Díjbeszedőnek is.

Dr. Fehér László
XI., Villányi út 28/a.

„Balkezesek" panasza

Tízen dolgozunk balkezes ácsok a kővágószőllősi Építőipari Vállalatnál. Sajnos sokáig nem folytathatjuk a munkánkat, mert nem kapunk balkezes szekercét, a régi pedig már nagyon rossz állapotban van. Májusban írtunk Budapestre a Szerszámkészletező Vállalat Bajcsy Zsilinszky úti kirendeltségéhez, ahonnan ígéretet kaptunk, hogy egy-két hónap múlva küldenek tíz darab balkezes szekercét. Ez az ígéret már hat hónapja elhangzott, de szekercénk még nincs. Pedig e nélkül a szerszám nélkül az ácsmunka elképzelhetetlen. Szeretnénk, ha az illetékesek végre tudomást vennének rólunk, mert országos viszonylatban jónéhány száz balkezes ács munkáját akadályozza a kétbalkezes bürokrácia, illetőleg a szekercehiány.

Mazur József
Kővágószőllős

Fázunk!

Ez év tavaszán tatarozták házunkat, ennek természetesen nagyon örültünk. Hogy örömünk ne legyen teljes arról a tatarozók gondoskodtak. Munka közben ablakainkat bezúzták. Megnyugtattak bennüket hogy rövidesen rendbehozzák az ablakokat, de a mai napig még nem csináltak semmit és az ablakkeretek üveg nélkül meredeznek a hűvös őszi éjszakában. Augusztusban ugyan felmérték az ablakokat és ígéretet tettek, hogy rövidesen üvegeznek, de lassan itt a november és még nem történt semmi ... Üvegezőket kérünk!

Sánta Sándor
XII. Nagyenyed u. 16.

Idejében szólunk!

A következő szerény észrevételt az új telefonkönyv szerkesztőinek ajánlom.

Megfájdult fogamra gyógyulást keresve, telefonkönyvet ragadtam, hogy megtudjam, hol az a hely, ahová a VIII. kerületi beteg a fájó fogát elviheti.

Először az SZTK címszó alatt böngésztem. Itt megtaláltam a központ számát, valamint a kerületi segélyezési fiókokat. Közben tovább fájt a fogam.

Ezután a „Kórházak és Klinikák" következtek, majd a Fogorvosi Műszergyár, Fogtechnikai Vállalat, Fogszabályozó Intézet, egyszóval minden, csak fogorvos nem. Mikor pedig a szakorvosi rendelőintézeteket, a körzeti orvosi ügyeleteket stb. is eredménytelenül kutattam át, elhatároztam, hogy feladom a harcot, spárgát kötök a fogamra, másik végét a kilincsre és kiszólok a feleségemnek, amikor ...

Amikor is eszembe jutott, hogy a fogászatot tudományosan stomatológiának hívják. Gyorsan a címszavakat! Budapesti — nincs, Fővárosi — nincs, Állami — nincs, Országos — nincs. Na végre: Központi Stomatológiai Intézet, Szentkirályi utca. A örömtől eszembe sem jutott, hogy miért éppen Központi? Talán a Rákóczi úttól észak felé lakók és a budaiak nem ide tartoznak? Gyorsan elrohantam és végre megkaptam a kezelést, mely után már csak egy kérdés maradt bennem: mi lesz azokkal, akik nem tudják, hogy a fogászat magyarul stomatológia? Nekik csak a spárga marad?

(r. i.)

Liszt-rapszódia

Olvastuk a Ludasban az „Amikor a 4,70-es doboz 48 forintba kerül" című panaszt. Vállalatunknál is van ehhez hasonló eset, azzal a különbséggel, hogy a kár nálunk nem ezreket, hanem évente több mint egymillió forintot tesz ki. A lisztszállításról van szó.

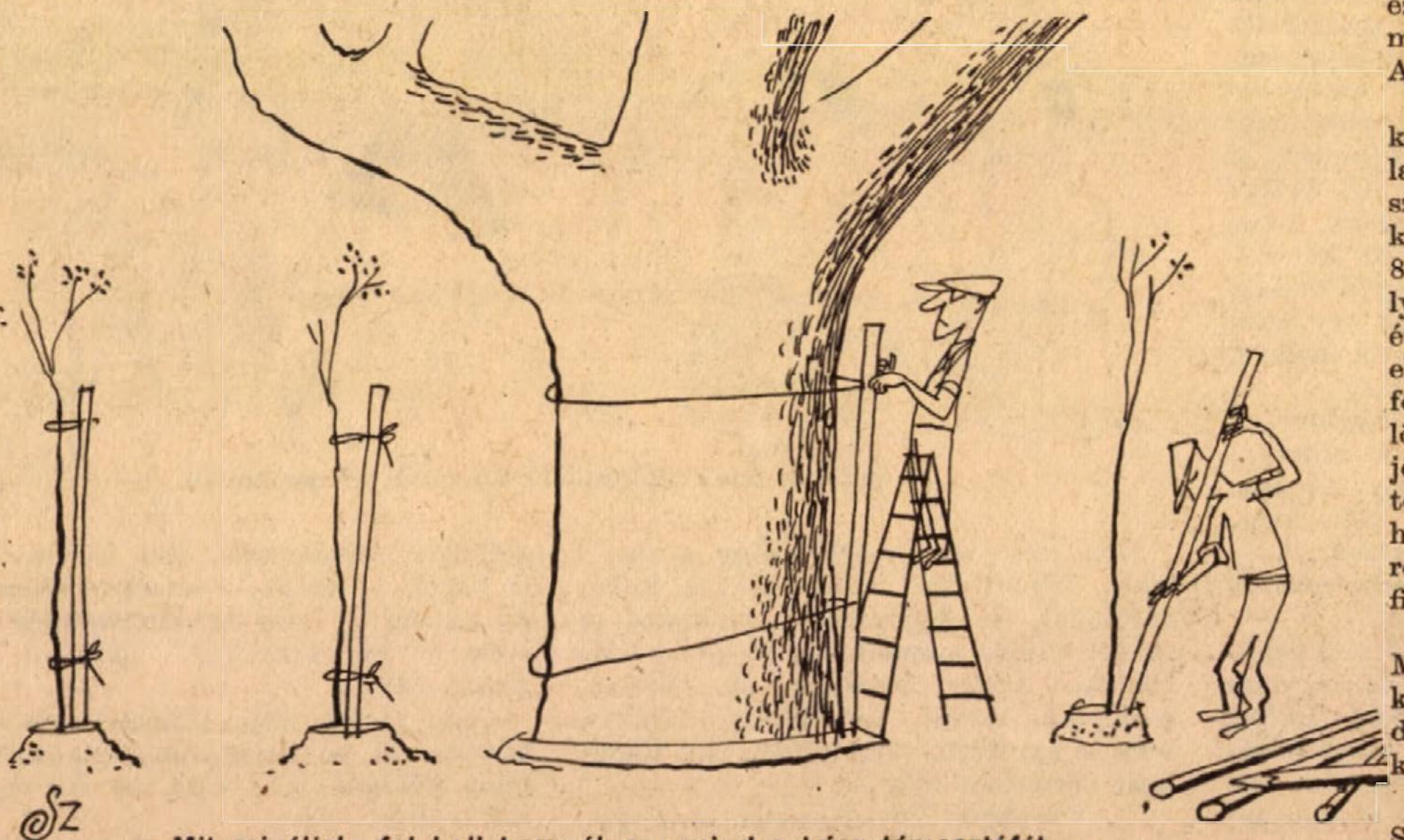
A Pestmegyei Fűszerkereskedelmi Vállalat ugyanis állandóan 85 kilogramm lisztet számláz vállalatunknak zsákonként, holott a liszt csak 84 kiló. (Egy kiló a zsák súlya). Kiszámítottuk, hogy ez év elejétől március végéig az ebből eredő kárunk 102 000 forint. Megpróbáltuk a különbséget visszaszerezni, de jogos követelésünket elutasították azzal a megjegyzéssel, hogy a fennálló áruszállítási rendeletek ezt az egykilós túlfizetést lehetővé teszik.

Ez azonban sehogy sincs jól! Mi szükség van arra, hogy a kereskedelem az ipart állandóan és „törvényesen" megkárosítsa?

Heim György igazgató
Szentendrei Sütőipari Vállalat

Példázat a „lelkiismeretes" anyagfelhasználásról

Szür-Szabó József rajza

— Mit csináljak, fel kell használnom mind a húsz támasztófát ...

Hátha valaki nem ismeri.

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

A játszótéren az őszi verőfényben egy hat-hét év körüli fiucska rettenetesen püföl egy kisebb nebulót. Arra jön egy református lelkész, szétválasztja a verekedőket és alaposan összeszidja az idősebb gyereket.

— Nem szégyelled magadat? Hiszen te már iskolába jársz, jól tudhatod, hogy nem szabad bántani felebarátainkat!

Mire a gyerek kihúzza magát és mentegetőzve mondja:

— De kérem szépen, ez nem felebarátom, hanem az öcsém!

Mit kell egy hivatalnoknőnek tudnia?

Csikágóban tanfolyamot rendeznek leendő hivatalnoknők, titkárnők számára, hogy a fiatal lányok — a tanfolyam prospektusa szerint — mást is tudjanak, mint gép- és gyorsírást. Még a hivatali pletykák különféle módozataira is megtanítják a leányzókat.

S még mire?

Főbenjáró hasonlatosság ...

Az angol lapok beszámolnak Sir Cecil Sugden tábornoknak, a NATO északi parancsnokának balszerencsés esetéről. A tábornok repülőgépe a norvégiai Fornebu repülőtérre szállt le. Amikor a tábornok kiszállt a gépből, többezer főnyi tömeg támadta meg, sárral és kővel dobálták meg. Egy kő fejen találta a tábornokot.

A magyarázat?

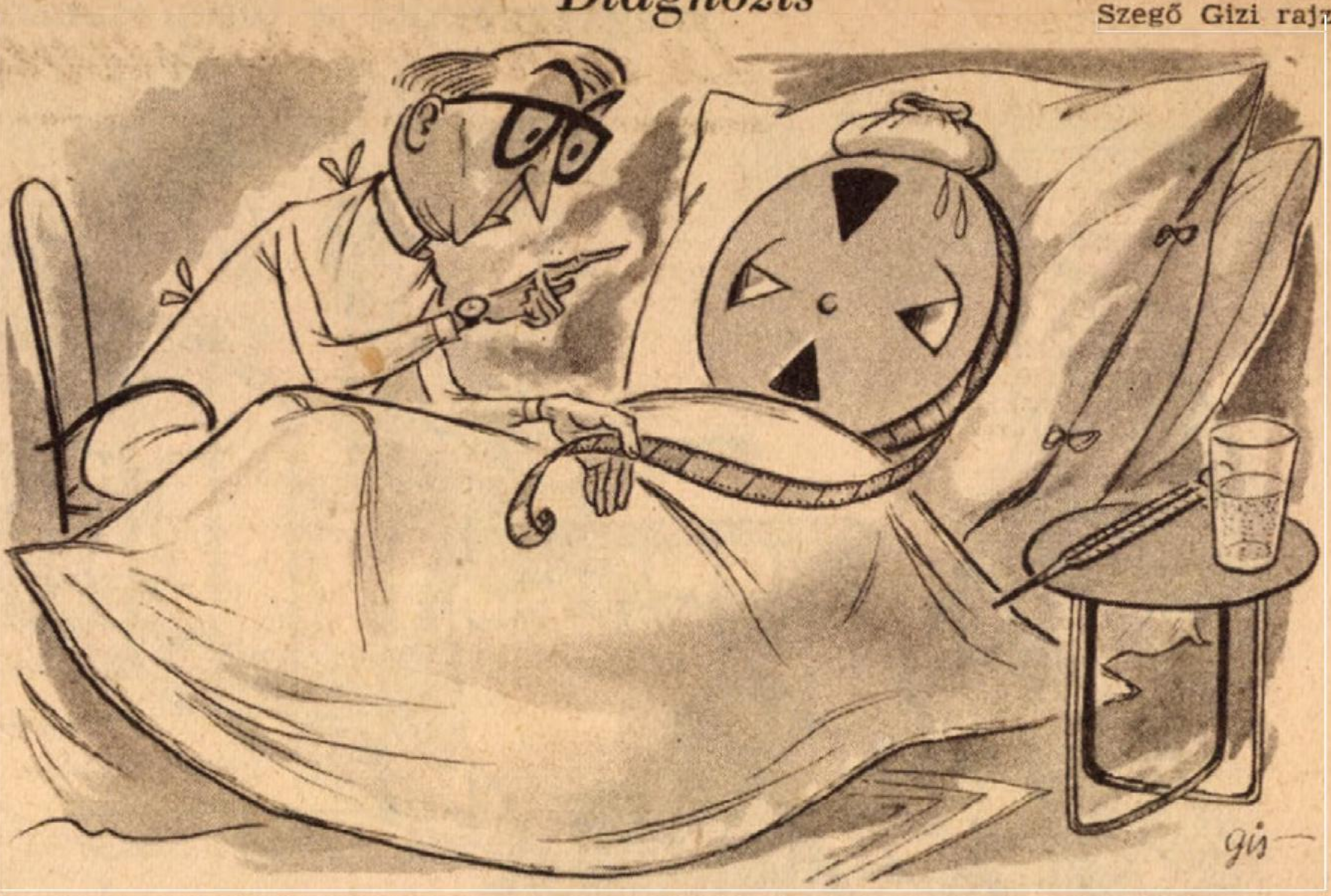
A tüntetők Speidel tábornokkal tévesztették össze.

A tanulság?

Az ember válogassa meg, hogy kire hasonlít.

Diagnózis

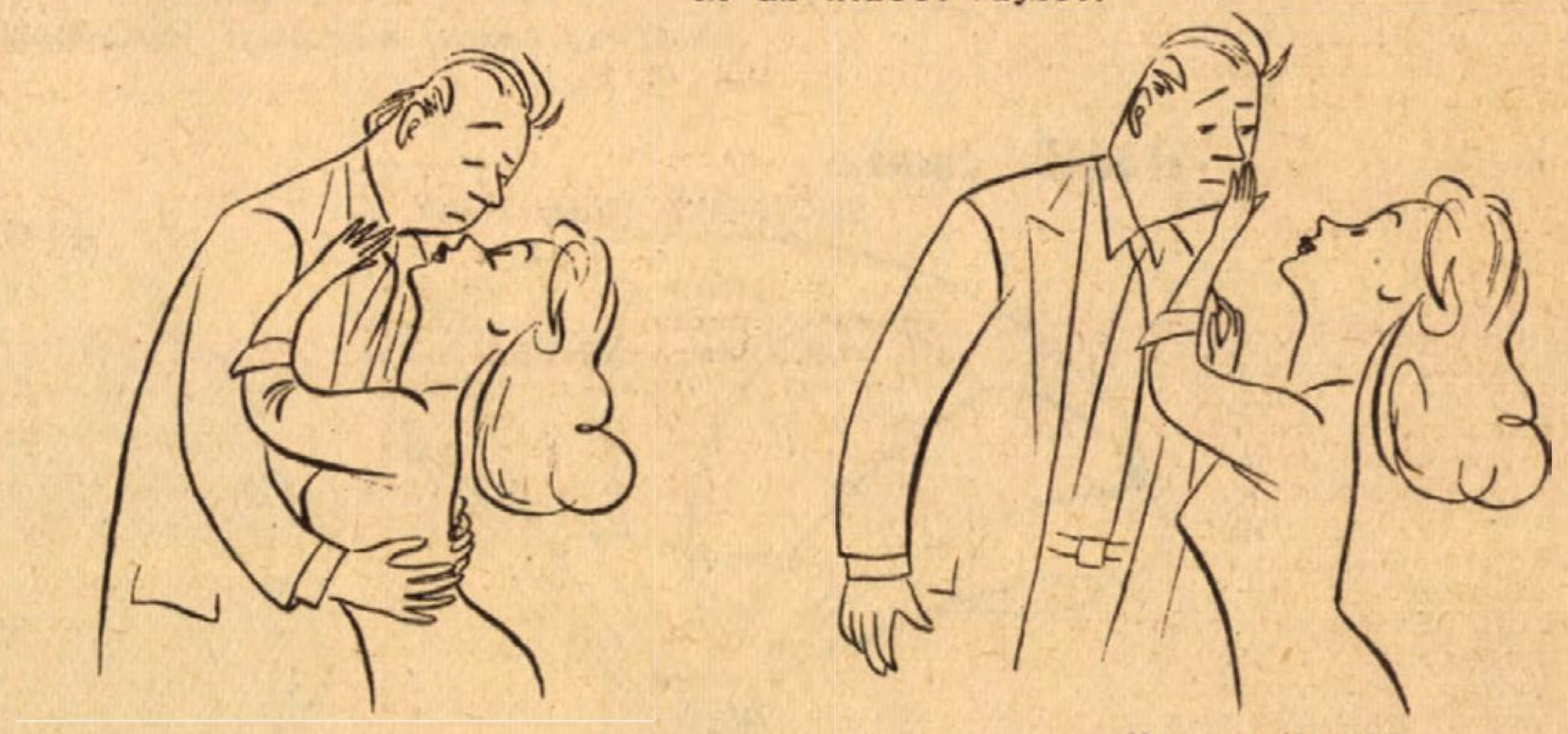
Szegő Gizi rajza

— Ha ez a Láz elmúlik, hamarosan talpra fog állni...

Női dolgok

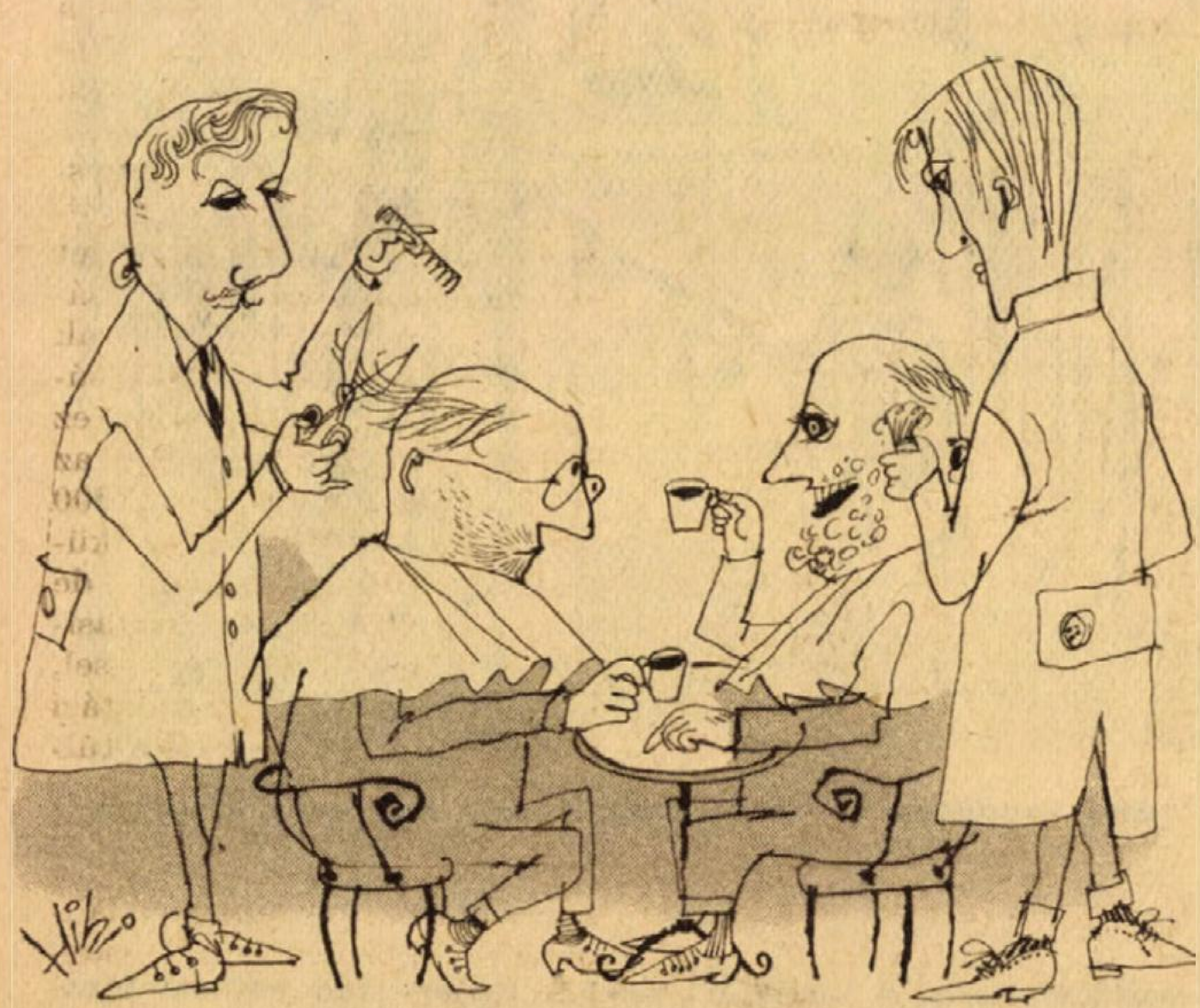
Két évvel ezelőtt, 1955 őszén kezdte el a „Női dolgok” című rajzsorozatát lapunkban Vasvári Anna. Az itthon és külföldön egyaránt nagy sikert aratott rajzsorozat most kötetben is megjelent. Innen vettük át az alábbi rajzot:

— Nem csókálló!

Kiseszpresszók lesznek a fodrászüzletekben

Hegedűs István rajza

— Tudod, én habbal szeretem a duplát...

Podvinecz elhatározta, hogy meglátogatja Szapuncsákot. Attól tartott azonban, hogy esetleg nem találja odahaza és hiába liftezik fel a negyedik emeletre. Úgy döntött hát, hogy előbb mindenesetre telefonál neki.

Amint benyitott az első utcai telefonfülkébe, cédula meredt rá:

— Nem működik!

Megvakarta a fejebúbját, csendesen pukkadozott. Mitévő legyen? Rója addig az utcákat, ameddig egy jó telefonállomásra talál? Á, nem érdemes. Inkább váratlanul toppan be barátjához.

Odaért a bérházhoz és befordult a kapun. Amikor a liftajtóhoz ért, cédula vigyorgott a szemébe:

— Nem működik!

Felcsapta a kalapját és a hajába markolt. Sziszegett valamit a foga között és megindult gyalogosan a negyedik emeletre.

Lihegett, szuszogott, zihált. Így haladt végig a folyosón, amíg csak Szapuncsák előszobaajtajához nem ért. Ott csengetni készült. Csak készült, mert vonalazott irkalap ötlött a szemébe:

— A csengő nem szól! Tessék kopogni!

Behajlította a mutatóujját és kopogni kezdett. A harmadik kopogás után Szapuncsák ajtót nyitott. Derűs képpel fogadta látogatóját. Azt mondta neki:

— Szerencséd van barátom... csak azért hallottuk meg a kopogásod, mert a rádióm nem működik.

(g. l.)

Megkezdődött a fűtési szezon

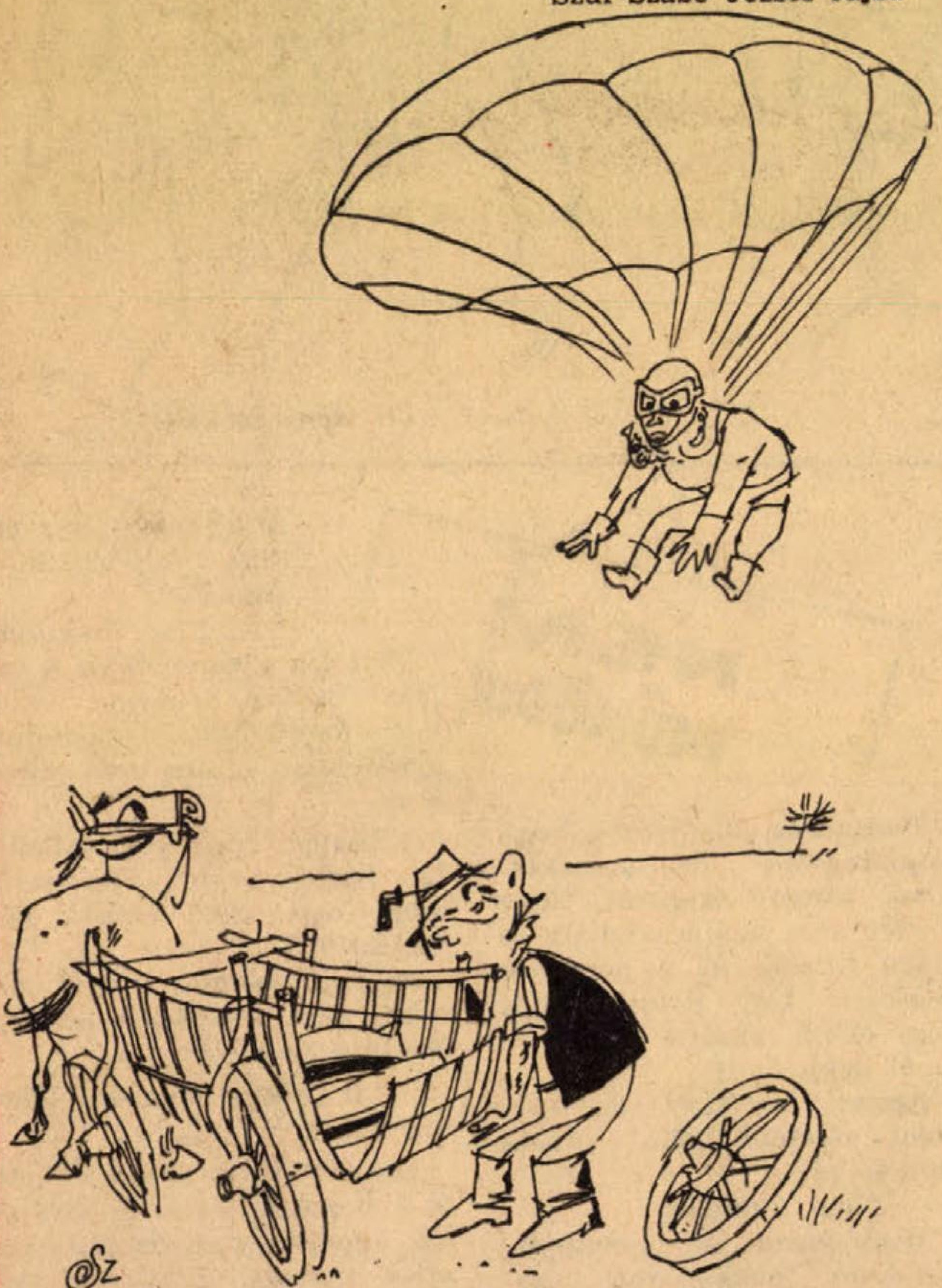
Gerő Sándor rajza

Vasárnap reggel egy pesti lépcsőházban

Reális csoda

Szür-Szabó József rajza

— Magát az ég küldte! ...

Magaslesen

Szegő Gizi rajza

Első vaddisznó (a barátjához): Elment már az a vaddisznó?

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap. Szerkeszti a szerkesztőbizottság. A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850, előfizetési díj negyedévre 12.— Ft. Kossuth Nyomda, Budapest, V., Honvéd utca 10. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Példányszám: 300.000